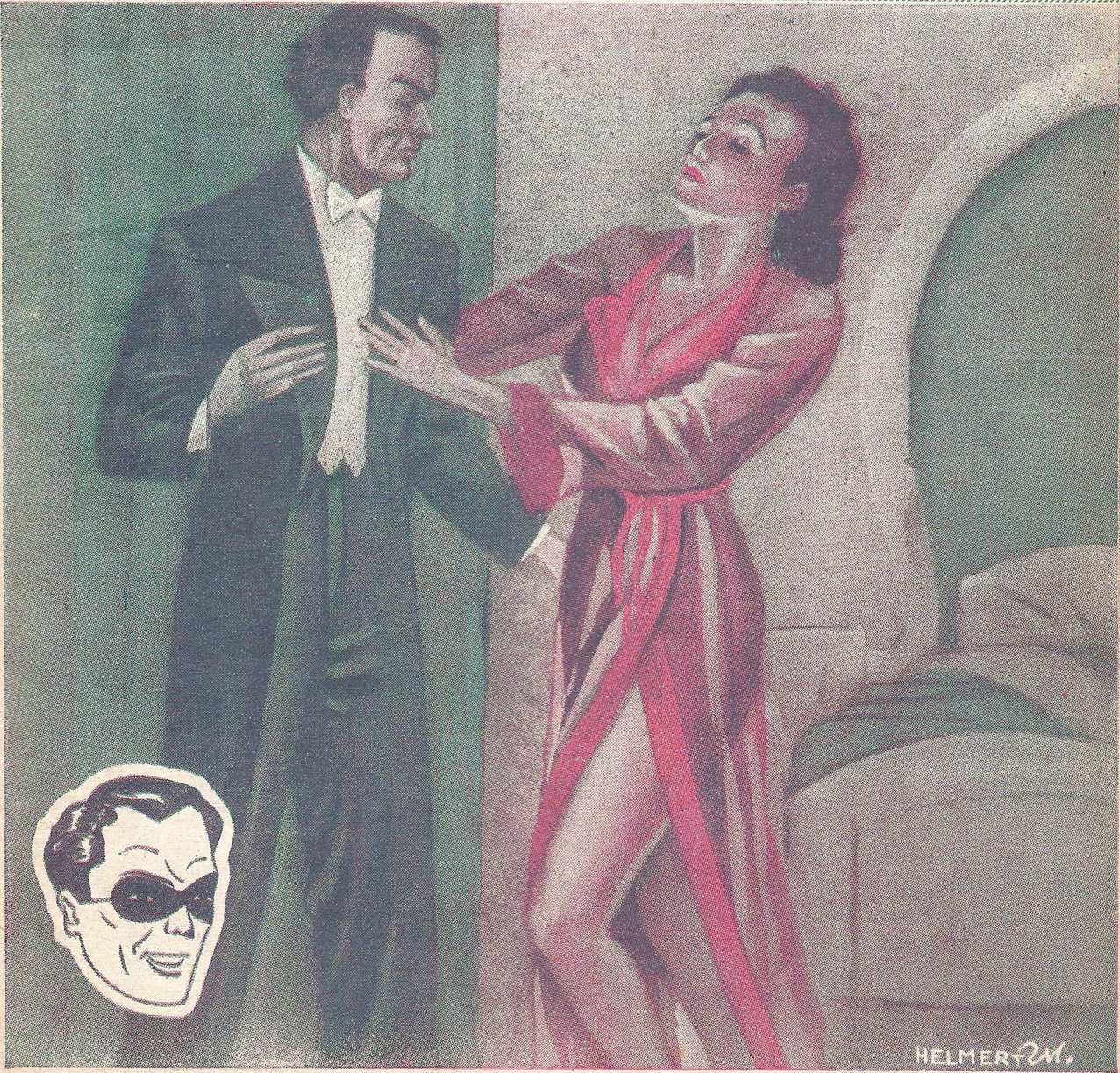

Nr. 30

35 ct.
fr. 5.95

John TEMPLAR

Belevnissen van een gentleman-avonturier

HELMERT M.

NACHT IN SAN-REMO

NACHT IN SAN-REMO

HOOFDSTUK I

Waarin de Italiaanse griep weer een klap heeft uitgedeeld en Charles' verlegenheid ter sprake komt.

Er hing een vredige sfeer in de grote, luxe slaapkamer van Maryse Choisy in het statige herenhuis aan St. James Square. Slechts een nauwelijks waarneembaar ritselen van papier verbrak zo nu en dan de stilte. John Templar zat op de rand van het bed, waarin Maryse reeds verscheidene dagen werd vastgehouden als gevolg van een onwelkome kennismaking met de Italiaanse Griep, die als een noodlottige vloedgolf vanuit het zuiden was komen aanrollen en links en rechts rake klappen had uitgedeeld. En de zware eikenhouten deur van het herenhuis aan St. James Square had haar binnentreden niet kunnen verhinderen. John Templar keek op van het stapeltje brieven, welke de ochtendpost hem had doen toekomen, en staarde een ogenblik peinzend naar het schone, fijnbesneden gezichtje, dat, omkranst door een aureool van gitzwart glinsterend haar, op het smetteloze kussen rustte.

In de donkere bruine ogen, die weliswaar iets fletser stonden dan gewoonlijk, doch niettemin hun aantrekkelijke levendigheid nog niet geheel hadden verloren, lag een tedere glans van warme sympathie en diepe bewondering voor de man, die de laatste dagen niet van haar bed was geweken. Haar rode lippen, die iets bleker waren dan voorheen, plooiden zich langzaam tot een zwakke glimlach en fluisterend zei ze:

— Is er iets bijzonders bij de post, John?

De avonturier boog zich zwijgend voorover en kustte het warme voorhoofd.

— Neen, Maryse, antwoordde hij zachtjes, alleen een prentbriefkaart van Ophelia en Charles uit San Remo.

— San Remo? Licht dat niet aan de Italiaanse Rivièra? Ik dacht dat ze naar de Côte d'Azur zouden gaan.

— Waarschijnlijk zijn ze de grens overgestoken om een kijkje in Italië te gaan nemen,

Maryse. Laat ze maar genieten. Tenslotte trouw je niet iedere dag, vind je niet?

— Neen, antwoordde Maryse, terwijl haar blikken van de man op het bed afdwaalden in de richting van het hoge venster. Ze keek wezenloos naar buiten, waar zware regenwolken aan de donkere hemel voorbijdreven. Doch plotseling draaide zij haar hoofdje weer om en keek haar vriend ernstig aan.

— Ik vraag me dikwijls af, John, of het geluk, dat Ophelia ten deel is gevallen, ook voor mij weggelegd is.

— Maar, mijn lieve Maryse, je bent nog jong, bovendien knap en aantrekkelijk, en je bezit dus alle eigenschappen, welke een vrouw nodig heeft om een goed en gelukkig huwelijk aan te gaan.

— Maar voor een huwelijk zijn gewoonlijk twee mensen nodig, John.

— Ja... eh... dat is zo.

Hij begon plotseling te lachen en vervolgde dan snel:

— Nu, maak je maar niet bezorgd, Maryse, er zijn nog mensen genoeg op de wereld.

Bijna onhoorbaar werd er op de deur van de kamer geklopt en nadat Templar „binnen“ had geroepen, verscheen James in de deuropening.

— Neemt U mij niet kwalijk, dat ik stoor, Sir, maar er werd zojuist een express-telegram voor U afgeleverd.

Templar nam het telegram van de reus aan en scheurde het open, waarna zijn blikken langs de weinige regels vlogen.

— De postbode staat nog voor de deur, Sir. Moet hij soms antwoord mee terugnemen?

Templar keek de reus enkele ogenblikken doordringend aan en dan gleden zijn blikken weer naar het bleke gezichtje op het kussen.

— Is er iets, John? vroeg Maryse. Je kijkt

alsof er moeilijkheden zijn. Lees me het telegram eens voor, wil je?

Templar keek weer terug op het papier en las voor de tweede maal de alarmerende inhoud.

— Je kunt het volgende antwoord terugseinen, James. Wil je even opschrijven?

James nam een bloc-note en een potlood uit zijn zak en wachtte op het antwoord. Dan dicteerde Templar:

— Charles Houston Villa Casabianca San Remo. Arriveer hedenmiddag.

De reus knikte en verliet het slaapvertrek. Onmiddellijk zat Maryse overeind in haar bed.

— Ga je weg, John? Is er iets met Charles aan de hand?

Templar knikte peinzend en wapperde met het telegram.

— Dit telegram is van Charles, Maryse, en het luidt: „Ophelia gearresteerd verdacht van moord stop ben radeloos stop overkomst dringend gewenst stop San Remo heeft schitterend vliegveld stop Charles.”

Maryse viel terug in de kussens en mompelde:

— Ophelia gearresteerd wegens moord.... maar dat is onmogelijk.... dat is absurd....

— Ze wordt alleen maar verdacht van moord, kindjelief, probeerde Templar haar tot kalmte te brengen. Maak je toch niet nodeeloos bezorgd. Ik vertrek onmiddellijk met onze „Hurricane” en kan binnen twee uur bij hen zijn.

— Maar dan ga ik mee, John.

— Dat is nu met recht krankzinnig en absurd, antwoordde Templar boos. Jij blijft in bed en ik laat James bij je om te verhinderen dat je domme dingen uit zult halen.

Ik ben tenslotte niet alleen je beste vriend maar ook je dokter. En als je niet naar me wilt luisteren in mijn hoedanigheid van vriend, luister dan naar mijn raad als geneesheer. Ik zal James precies vertellen wat hij je regelmatig geven moet en je zult zien, dat je binnen een paar dagen weer de oude bent. En na je volledig herstel kunnen wij samen eens een kijkje aan de Italiaanse Rivièra nemen, hè? Maar eerst moet ik de Italiaanse politie van haar hersenverweking proberen af te helpen.

— Jij gelooft dus ook niet, dat Ophelia iemand vermoord zou hebben, John?

— Welneen, Ophelia zou nog geen vlieg kwaad doen. En als je op de huwelijksreis bent, heb je wel andere dingen te doen dan mensen vermoorden zou ik zeggen. Probeer nu wat te slapen en houd je kalm. Ik zal je iedere dag telegraferen. Is dat goed?

— Wees voorzichtig, John. Ik zou je niet graag willen missen.... als vriend.

Hij kuste haar teder, fluisterde haar nog iets in het oor en liep dan zachtjes de kamer uit.

In de hall kwam hij James tegen, die hem weliswaar niets vroeg over de inhoud van het telegram, doch wiens ogen een duidelijke nieuwsgierigheid en ongerustheid uitspraken.

— Het telegram was van Mr. Houston, James, zoals je wel begrepen zult hebben. Miss Morgan.... ach ik bedoel Mevrouw Houston, is gearresteerd onder verdenking van moord. Je begrijpt dus wel dat ik er onmiddellijk naar toe moet. Blijf jij hier bij Miss Choisy terwijl ik weg ben en zorg er voor, dat ze geen gekke dingen in haar hoofd haalt.

— Uitstekend, Sir. Neemt U de „Hurricane”?

— Ja, alles is toch in orde, niet?

— Yes, Sir. U zoudt binnen enkele uren in San Remo kunnen zijn. Zal ik Uw koffers pakken?

— Ja, James. Neem maar wat verschillende costuums, smoking, rok enzovoort en leg de koffers maar in de kleine sportwagen. Ik laat de auto dan wel op ons vliegveld staan zodat ik bij mijn terugkomst dadelijk naar Londen door kan reizen.

...

De „Hurricane”, het vliegtuig waarmede John Templar ergens in de omgeving van Windsor was opgestegen om naar San Remo aan de Italiaanse Rivièra te vliegen, was wel een zeer bijzonder toestel, dat zowel in constructie als in snelheid volkomen afweek van ieder product, dat tot dusver op het gebied der aviatiek was voortgebracht. De constructie van de „Hurricane” was gebaseerd op het principe der raket-toestellen, echter met dit verschil, dat Templar de laatste uitvindingen op dit terrein reeds ver vooruit was gelopen en voor de aandrijving der motoren atoom-energie had aangewend. Deze bijna ongeloof-

lijke prestatie bood het vliegtuig vele voordelen, welke door de meest moderne vliegtuigfabrieken nog altijd niet konden worden geboden. Het gebruik van atoomenergie had dan ook een ware revolutie in de aviatiek teweeggebracht. Het toestel was aanzienlijk kleiner, sierlijker en beduidend lichter geworden, terwijl een grotere ruimte voor cabine en cockpit kon worden gereserveerd, aangezien de benzinetanken practisch verdwenen waren.

Want door het aanwenden van plutonium werd door de splitsing der benzine-atomen de ontploffingskracht van deze brandstof zo zeer verhoogd, dat voor een afstand van twee duizend kilometer nog geen liter benzine verbruikt werd. En dit veroorzaakte ook die opzienbare snelheid, welke de „Hurricane“ kon ontwikkelen. De romp en de vleugels waren geheel vervaardigd uit dur-aluminium en plastic, waardoor het toestel een grote druk kon verdragen welke het in ijlere luchtlagen op grote hoogten zou hebben te doorstaan. Door middel van plexiglas, kurk, rubber en vilt waren cabine en cockpit geluid- en luchtdicht gemaakt terwijl verschillende reservoirs met samengeperste zuurstof in de vleugels waren ingebouwd en in verbinding stonden met cabine en cockpit.

Tevens was de „Hurricane“ voorzien van een helioschroef waardoor zij loodrecht kon opstijgen en dalen, terwijl zich onder de romp intrekbare drijvers bevonden, waardoor het zelfs mogelijk was op het water neer te strijken.

En de grootste sensatie zou ongetwijfeld verwekt worden, indien een moderne vliegtuigbouwer een blik had kunnen werpen op de snelheidsmeter in het dashboard. Want deze had een indeling van 1 tot 1500 km, waaruit bleek, dat het toestel zelfs een grotere snelheid dan het geluid kon ontwikkelen.

Een en ander waren dan ook oorzaak van het feit, dat de „Hurricane“, precies vijftig minuten na van het particuliere vliegveld bij Windsor te zijn opgestegen, op de kleine luchthaven van San Remo neerstreek en rustig in de richting van één der particuliere hangars taxiede, welke door sportvliegers konden worden gehoord.

Templar gaf er namelijk de voorkeur aan zijn machine niet aan nieuwsgierige blikken bloot te stellen en hij voelde zich dan ook nooit gerust, voordat hij de machine veilig en

wel achter de stevige deuren van een particuliere hangar wist opgeborgen.

De douane-autoriteiten maakten het hem niet lastig en korte tijd later zat hij in een rammelende taxi, die hem langs een betoverend panorama naar de Villa Casabianca reed.

Villa „Casabianca“ was een huis, dat zijn naam met volle waardigheid droeg. Witter dan het meest smetteloze wit stond het op een glooiende heuvel een vijftigtal meters van de kronkelende straatweg, die zich langs de schitterende kust slingerde in de richting van Genua. Het blauw van de zee en dat van de hemel waren even diep als egaal en vloeiden aan de horizon in elkaar over. Wiegende palmen ruisten in de zuidelijke wind, die over de Ligurische Zee kwam aanwaaien. Een scherpe geur van muscus prikkelde de reukorganen en gewelddadig was het ruisen van de eeuwige branding op het strand.

Templar betaalde de chauffeur, bleef een kort ogenblik in volle bewondering naar het schitterende landhuis staren en wandelde dan met zijn beide koffers in de hand door de brede, enigszins hellende oprijlaan naar de hoofdingang.

Zonder dat hij behoefde aan te bellen, werd de voordeur geopend en trad een in smoking geklede butler op hem toe, die de beide koffers van hem overnam en hem vragend aan bleef kijken.

— Ik wens Signor Houston te spreken, zei Templar in het Italiaans. Hij is van mijn komst op de hoogte.

De man knikte beleefd en antwoordde:

— Hij heeft mij gezegd dat hij iemand verwachtte, signor. Bent U waarschijnlijk Sir Neville Carlisle?

— Die ben ik, ja.

— Wilt U mij maar volgen, Sir?

De butler ging hem voor door een enorme hall naar een brede trap, die naar boven voerde.

Op de eerste verdieping werd hij in een grote logeerkamer gelaten, waar de zonnestralen door jalouzieën werden buitengesloten. De butler trok ze op en dan baadde het vertrek in een zee van zonlicht.

— Dit is de kamer, welke ik voor U gereed heb laten maken, Sir. Wenst U zich eerst wat te verfrissen of geeft U er de voorkeur aan eerst Signor Houston te ontmoeten.

— Ja, ik zou graag eerst Signor Houston spreken, antwoordde Templar.

Hij volgde de Italiaan weer naar beneden, waar hij in een ruime bibliotheek werd gelaten, terwijl de butler Charles ging waarschuwen. Onder het wachten stond Templar zich af te vragen wat Charles en Ophelia in dit huis hadden te maken. Wellicht logeerden zij bij vrienden, welke zij tijdens hun verblijf aan de Franse Riviera hadden gemaakt.

Hij hoefde evenwel niet lang op 't antwoord te wachten, want kort daarop betrad Charles de bibliotheek en schudde zijn vriend hartelijker dan ooit de hand.

— John, kerel, ben je er nu al?

— Heb je dan mijn telegram niet ontvangen?

— Neen.

— Ach, dat kan natuurlijk ook niet. Ik had er niet aan gedacht dat de Hurricane sneller gaat dan een telegram. Enfin, in ieder geval heb ik onmiddellijk gehoor gegeven aan je oproep en hier ben ik dan.

— Ben je alleen? Zijn Maryse en James er niet?

— Maryse is ziek. Ze ligt met griep te bed en ik heb James bij haar gelaten om haar te verzorgen. Maar vertel me nu eens rustig wat er precies aan de hand is. Uit je alarmerend telegram heb ik opgemaakt, dat de Italiaanse politie Ophelia heeft gearresteerd onder verdenking van moord. Dat is natuurlijk absurd, maar dat kan de politie niet weten. En daarom ben ik ook onmiddellijk gekomen.

— Luister John, ik zal je alles in chronologische volgorde vertellen. Wil je iets drinken? Een port of geef je de voorkeur aan een Engelse drank?

— Whiskey, Charley, zonder soda-water.

Charles schonk twee glazen in en nam tegenover zijn vriend in een lederen fauteuil plaats.

— In Monte Carlo maakten wij kennis met een Italiaans echtpaar, dat zeer sympathiek

was en ons uitnodigde enkele weken bij hen te komen logeren in hun buitenverblijf in San Remo. Een paar dagen geleden zijn we hier aangekomen. Dit huis is het eigendom van Giovanni Bagagli of liever was, want Giovanni Bagagli werd vanmorgen vroeg dood in zijn bed gevonden. . . . vermoord. . . . Hij was een 62-jarige, corpulente en lelijke Italiaan, doch bijzonder vriendelijk en zeer rijk. Hij was directeur van de Lloyd Triestino, één der grootste scheepvaartmaatschappijen van Italië.

— Woonde hij hier?

— Neen, het hoofdkantoor van de Lloyd Triestino is in Triëst en daar woonde hij met zijn vrouw. Zij, Estrella Bagagli, geboren Facca, is een 29-jarige, zeer charmante, temperamentvolle en veeleisende schone, die wellicht nimmer bevrediging heeft gevonden bij haar tamme echtgenoot, die ze naar mijn mening nooit heeft liefgehad. Maar dat zijn mijn zaken natuurlijk niet. Kortom, wij kwamen hier met dit uiteen lopende echtpaar aan en in de loop van de volgende dagen kwamen er allerlei gasten, die een gretig gebruik maakten van Giovanni's gastvrijheid.

— Weet je alle personalia van die gasten uit je hoofd? vroeg Templar.

— Neen, maar ik heb ze allen nauwkeurig opgeschreven.

— Goed, lees dan maar op, dan zal ik het ook allemaal noteren. Dit lijkt me een uitgesproken detective-zaakje en we moeten dus beginnen met het gewone routine-werk.

— Het eerst kwam dan Vincenzo Facca, een broer van de jonge weduwe. Een knappe, slanke jongeman van 32 jaren, die agent is van de Lloyd Triestino in Rome. Hij is vrijgezel, vrouwenjager en zit naar mijn mening dik in de schuld als gevolg van het feit, dat hij een verwoed roulette-speler is. Iedere avond zit hij zowat in het Casino. De volgende gasten waren Maria Gallusi-Facca, een zuster van de weduwe en Vincenzo Facca, met haar echtgenoot Erminio Gallusi. Zij is knap,

slank, stil en maakt een preutse indruk, welke haar 26 jaren ten goede komt. Ze woont met haar man in Genua, waar hij agent is van de Lloyd Triestino. Hij is een onbetekende, dikbuikgie, onsympathieke kerel van 39 jaar, een uitgesproken opschepper en lijkt verliefd te zijn op zijn schoonzuster Estrella, onze weduwe... Nauwelijks was dit ongelijke echtpaar in huis of ze kregen bezoek van Mevrouw Ilia Lorandi-Bagagli, een zuster van het slachtoffer. Zij is weduwe, 46 jaar oud, knappe verschijning voor haar leeftijd, doch is kennelijk jaloers op haar jonge en knappe schoonzuster, die door haar huwelijk-uitberekening schatrijk is geworden. Ze woont met haar zoon te Rome. Haar zoon, Giuseppe is ook van de partij. Een slungelachtige, geheimzinnige, gluiperige student in de medicijnen van 24 jaar, die volgens Estrella Bagagli dik in de schulden zit, door allerlei verhoudingen met danseresjes. Enfin, je kent dat soort wel. Dit is dan de familie van het slachtoffer, doch er zijn nog een aantal personen in huis, die weliswaar geen familie zijn, maar op de één of andere manier met het slachtoffer of diens vrouw in relatie staan. We hebben dan eerst een 32-jarige Engelsman, Frank Dawson, zoon van een rijke planter uit de Oost, en een dikke tennisvriend van Estrella. Als je mijn oordeel wilt weten zou ik zeggen, dat hij smoorlijk verliefd is op zijn gastvrouw en zij op haar gast. Verder hebben we Alain Beauvau, een 44-jarige Fransman en mededirecteur van de Lloyd Triestino en dus een compagnon van het slachtoffer. Woont eveneens in Triest, is knap en kennelijk verliefd op de echtgenote van zijn vermoorde compagnon.

Jean Lubin, eveneens een Fransman, is de secretaris van het slachtoffer. 29 jaar oud, serieus, intelligent, scherp verstand, tamelijk stil. En verder Ophelia en ik, van wie alles bekend is.

— Waar is Ophelia, Charley? vroeg Templar na alles nauwkeurig opgetekend te hebben.

— Ophelia werd vanochtend gearresteerd door inspecteur Priola van de Criminele Recherche. Ze werd overgebracht naar het plaatselijk politiebureau.

— Voor jou en mij staat natuurlijk vast, dat Ophelia even onschuldig is als Maryse en wij zullen dit de politie aan het verstand dienen te brengen. Niet met woorden maar met daden en bewijzen. Ophelia weet dat ze op jou en mij kan vertrouwen en ze zal zich waarschijnlijk dus niet al te bezorgd maken. Vertel me nu eerst eens precies wat er gebeurd is.

— Wil je niet eerst voorgesteld worden aan je gastvrouw en de gasten?

— Neen, dat kan later wel gebeuren. Ik wil eerst weten wat er gebeurd is, Charley.

— Nu dan, gisteravond was iedereen thuis. Om acht uur begon het diner, dat tot 10 uur duurde. Daarna gingen we naar de balzaal, waar tot 2 uur in de ochtend werd gedanst. Na twee uur was iedereen op zijn kamer en was alles rustig in huis. Vanmorgen om zeven uur kwam de butler de kamer van zijn meester binnen met een telegram. Hij liep op het bed van Giovanni Bagagli toe, riep hem, probeerde hem te wekken en ontdekte toen dat hij dood was. Alle gasten werden gewekt, en de dokter gewaarschuwd, die op zijn beurt de politie er bijhaalde. Giovanni Bagagli bleek te zijn gestorven door middel van vergif. De schouwing, die onmiddellijk plaats vond, wees uit, dat zich in de maag van het slachtoffer een grote dosis cyaankali bevond. Aanvankelijk dacht men aan zelfmoord, doch toen bleek dat hiertoe iedere grond ontbrak, begon inspecteur Priola aan moord te denken. Alle kamers werden doorzocht en in de koffers van Ophelia vond de inspecteur een leeg flesje, waar in resten van cyaankali waren achtergebleven. De rest begrijp je natuurlijk wel. Ophelia had dat flesje nog nooit van haar leven gezien, ik evenmin trouwens, doch je weet hoe de politie redeneert en Ophelia werd weggevoerd. Nu moet ik je onmiddellijk vertellen, dat alleen inspecteur Priola aan

Ophelia's schuld gelooft, en waarschijnlijk niet sterk genoeg om haar lang onder arrest te houden. Alle gasten zijn het er roerend over eens, dat Ophelia vrij uit gaat.

— Wat schieten we daarmee op? vroeg Templar. We zullen beginnen om aan te nemen, dat de moordenaar zich onder de aanwezigen bevindt en alleen hij — of zij natuurlijk — zou met zekerheid kunnen beweren, dat Ophelia onschuldig is. Weten de gasten overigens, dat je mij er bijgehaald hebt.

— Ja, ik sprak er over met Alain Beauvau, de compagnon van het slachtoffer, en ook met Estrella, de weduwe, en beiden vonden mijn voorstel uitstekend.

— Het schijnt anders nogal stil in huis te zijn. Ik hoor geen enkel gerucht.

— Alle gasten zijn op hun kamers omdat de inspecteur hen verboden heeft het huis te verlaten. Bovendien zijn we allemaal nog al wat slaap te kort gekomen. Om twee uur gingen de meesten eerst naar bed en vanochtend om zeven uur werd iedereen door Piëtro's alarmgeroep gewekt.

— Piëtro, is dat de butler?

— Ja.

— Is er nog meer personeel?

— Drie dienstmeisjes en een kokkin. De tuinman woont ergens langs de weg in een klein huisje.

— Verdenk jij iemand van de moord, Charley? vroeg de Grote Avonturier.

— Dat is een moeilijke vraag, John. Je kunt ze eigenlijk allemaal verdenken. Het is een eigenaardig, bij elkaar geraapt gezelschap. Dat kan ik je wel zeggen. Maar wie er een goede reden voor zou kunnen hebben om Giovanni Bagagli te vermoorden, weet ik ook niet.

— Estrella Bagagli, de weduwe, is jong en door de dood van haar man rijk en huwbaar. Wie waren er ook allemaal verliefd op haar? In de eerste plaats Alain Beauvau, de compagnon van haar echtgenoot. Vervolgens haar zwager Erminio Gallusi en Frank Dawson, die rijke planterszoon. Ilia Lorandi was

jaloers op haar schoonzuster en haatte waarschijnlijk haar broer omdat die zich te veel tot Estrella aangetrokken voelde en waarschijnlijk te weinig aan zijn zuster dacht — geldelijk bedoel ik. Die zelfde haat zal ook haar zoon Giuseppe wel bij zich dragen. En last not least onze weduwe zelf, Estrella is jong, zoals je zegt, temperamentvol, en verliefd op Frank Dawson, met wie ze nimmer zou kunnen trouwen omdat ze al getrouwd is. Slechts de dood van haar man zou haar bevrijden zonder arm achter te blijven.

— Ja, van die kanten heb ik het geval nog niet bekeken, John, bekende Charles. Ik heb er ook eerlijk gezegd nog geen tijd voor gehad.

— Tussen twee haakjes, heb je er enig idee van hoe men Giovanni Bagagli die cyaankali heeft kunnen toedienen?

— Ja. Volgens zeggen van inspecteur Priola zat er cyaankali in een slaapdrank, die Giovanni gewoon was voor het naar bed gaan in te nemen. Iemand heeft dus het flesje cyaankali in die slaapdrank uitgegoten en Giovanni Bagagli heeft zich dus eigenlijk met egen hand van het leven beroofd. Ik vind het een duister geval.

— Dat is het ook tot nog toe, maar er kan spoedig verandering intreden. Men begint in dergelijke gevallen eerst te zoeken naar het „corpus delicti”, het wapen waarmee de moord werd gepleegd. Dit was het flesje, dat in Ophelia's koffer werd gevonden. Vervolgens zouden we kunnen zeggen dat we de dader dus hebben, maar het flesje vertoont natuurlijk geen enkele vingerafdruk en werd bovendien door een ander in Ophelia's koffer gedeponeerd. Nu vragen we ons af wat de aanleiding tot de moord geweest kan zijn. Jalousie, haat, geldzucht? Ik zou eerst eens met alle gasten kennis moeten maken en hun ondervragen. Denk je dat ze daar bezwaar tegen zullen maken?

— Neen, de meesten niet althans. Ieder voelt wel degelijk, dat hij of zij min of meer onder verdenking staan en alleen de dader

zou hiertegen bezwaar maken, vind je ook niet?

— Dat is inderdaad de meest voor de hand liggende theorie, maar ik weet niet of ze steekhoudend is in het onderhavige geval, Charley. Enfin, het lijkt me het beste, dat je me eerst voorstelt aan de weduwe opdat ik haar deelneming kan betuigen en haar bij voorbaat danken voor de gastvrijheid, welke ik hoop te genieten.

— Daar heeft ze geen bezwaar tegen. Ze verzocht mij haar onmiddellijk te laten waarschuwen, zodra je zou zijn gearriveerd.

— Nog één vraag, Charley. Was Giovanni Bagagli normaal toen je hem voor het laatst zag? Ik bedoel, gedroeg hij zich zoals anders?

— Ja, ik heb niets vreemds aan hem opgemerkt. Het laatst heb ik hem gezien in de balzaal toen hij deze verliet om naar zijn ka-

mer te gaan. Neen, hij was werkelijk heel gewoon... voor zijn doen tenminste.

— Wat bedoel je daarmee?

— Och, het was duidelijk te zien, dat hij razend jaloers was op iedere man, die te veel aandacht aan zijn vrouw besteedde. Maar in het openbaar heeft hij er nooit een woord over gezegd. Zal ik nu de butler naar Mevrouw Bagagli sturen om haar te laten verzoeken naar de bibliotheek te komen?

— Ja, doe dat maar, Charley. Is ze erg knap?

— Dat zul je zelf wel zien, ouwe jongen. En als je verlegen mocht zijn zal zij je wel aanmoedigen, hoor. Ze schijnt gek te zijn op verlegen mannen.

— Dan ben jij zeker wel bij haar in de smaak gevallen, hè?

Charley slikte een vloek weg en belde.

Onze uitgave

De memoires van Casanova

heeft sedert haar verschijnen in zekere conservatieve kringen enig stof doen opwaaien

Door druk uit te oefenen op de bekende verkopers is de losse verkoop vanaf nummer 5 zeer beperkt

Het is ons echter gebleken, door de aanvragen uit alle delen van Nederland, dat er zeer veel belangstelling voor deze uitgave bestaat.

Indien U er prijs op stelt alle te verschijnen afleveringen te ontvangen, raden wij U aan gebruik te maken van onderstaande aanbieding.

Zend ons omgaand een postwissel ad f 4.50 en U ontvangt 10 achtereenvolgende afleveringen franco thuis per post. U gelieve dan op het strookje te vermelden, welke nummers U verlangt. (Losse verkoopprijs 55 cent).

U bespaart zich hierdoor een gulden en is er van verzekerd de serie geheel compleet te ontvangen,

Voer België een postwissel ad fr. 75.— te zenden aan
UITGEVERIJ „DE TOORTS” — Lange Beeldekenstraat 26 — ANTWERPEN

HOOFDSTUK II

Waarin John Templar Inspecteur Priola concurrentie aandoet en blijkt dat Estrella nog al eens een slippertje heeft maakt.

Toen mevrouw Estrella—Bagagli de ruime bibliotheek binnenkwam wist John Templar, dat hij tegenover een jonge vrouw kwam te staan, die wist wat zij wilde en die niet in het minst bereid zou zijn een welgemeende raad van een ander te accepteren. Het was slechts háár wil, die domineerde en slechts haar verlangens, die bevredigd dienden te worden. En om dit gedaan te krijgen had de natuur haar een bevallig figuurtje en een knap gezicht gegeven en als kroon op haar werk een onweerstaanbaar charme.

Ze was gekleed in een lange beige plooirok met klokmodel en een smetteloos, wit-zijden blouse, die zo ver mogelijk open gelaten was. Haar zwarte haren, die als een glimmende krans om haar gezicht straalden en lang over de schouders afhingen, staken scherp af tegen de witte teint van haar huid, die slechts gebroken werd door een paar kersrode, verleidelijke lippen en een paar zwarte, lokkende ogen.

Ze kwam met een glimlach op haar gezicht en uitgestoken hand op Templar toe en begroette hem als een oude vriend.

— Prettig kennis met U te maken, Sir Neville. Uw vriend heeft mij reeds het één en ander over Uw capaciteiten verteld. Wilt U niet gaan zitten?

— Het genoeg is geheel aan mijn kant, mevrouw, antwoordde Templar plichtmatig, doch wel gemeend. Ik hoop dat ik U niet derangeër, aangezien mijn bezoek wel juist op een min of meer onprettig moment valt.

— Bedoelt U de dood van mijn man of de arrestatie van mevrouw Houston? wilde de schone Italiaanse weten.

— Beiden, mevrouw. En ik wil niet nalaten U mijn condoleantie aan te bieden. U schijnt niettemin Uw goed humeur niet verloren te hebben, als ik het zo zeggen mag. Eerlijk gezegd had ik verwacht U te zien verschijnen in plechtig zwart.

— Dan vergist U zich toch deernlijk, Sir Neville, antwoordde ze lachend. Mijn man staat

weliswaar boven de grond en we kunnen dus voorlopig geen feestelijkheden organiseren, maar ik heb me voorgenomen om noch inwendig noch uitwendig over zijn dood te rouwen. In de eerste plaats staat zwart me niet en in de tweede plaats heb ik er niet in het minst behoefte aan om over de dood van mijn man te treuren.

— Mevrouw Bagagli, sneed Templar een ander onderwerp aan. U weet ongetwijfeld om welke reden ik hierheen gekomen ben. Mevrouw Houston werd gearresteerd en ik kan U de verzekering geven dat zij onschuldig is. Het is dus mijn voornemen dit te bewijzen, doch aangezien ik niet van half werk houd, lijkt het me raadzaam tevens de politie een handje te helpen en de ware moordenaar te laten arresteren. In mijn hoedanigheid van particulier-detective heb ik meerdere van dergelijke gevallen bij de hand gehad en ik geloof dan ook wel, dat ik geenszins overdrijf wanneer ik zeg, dat ik deze zaak hoopvol ter hand neem. Heb ik Uw volledige toestemming om mij met de moord op Uw echtgenoot te bemoeien?

— Volkomen, Sir Neville. Mijn gehele huis staat tot Uw dienst, alsmede mijn gasten en het personeel.

— U begrijpt natuurlijk, dat ik genoodzaakt zal zijn iedereen te ondervragen, waarbij het kan voorkomen, dat er soms min of meer moeilijke of indiscrete vragen beantwoord moeten worden.

— Ik zal Uw vragen zonder blikken of blozen beantwoorden, Sir Neville. Ik hield niet van mijn man, ik heb trouwens nooit van hem gehouden en zijn dood heeft me meer verbaasd dan geschokt, maar een moord blijft een moord en is een daad, die mij altijd met afgrijsen heeft vervuld. Wat wilt U weten?

— Mevrouw Bagagli, begon Templar voorzichtig, terwijl hij zijn notitieboekje weer voor de dag haalde. Hoe lang bent U met Uw man getrouwd geweest en waarom trouwde U hem, aangezien U hem niet liefhad?

— Wij zijn in 1945 getrouwd, het wordt volgende maand vier jaar. Zoals ik reeds zei heb ik nooit van hem gehouden en ons huwelijk werd dan ook uitsluitend uit eigen belang gesloten. Ik was zijn secretaresse in Triëst en gedurende de twee maanden, dat ik die functie bekleedde, heeft hij niet opgehouden mij het hof te maken. Hij was een oude vrijgezel, die zich plotseling herinnerde, dat hij vergeten had te trouwen. Hij was toen 58 jaar. Ik van mijn kant zag een rijk leven in het vooruitzicht en hij was gek op mij. Onze verlangens werden dus beiden bevredigd. Maar als Giovanni ooit verwacht had in mij een beminnende echtgenote te vinden, dan moet de teleurstelling hem wel erg koud op het dak gevallen zijn. Ik hield niet van hem en kon hem dus onmogelijk geven wat hij verlangde.

— Gevoelt U enige piëteit tegenover Uw man nu hij vermoord werd?

— Neen, niet in het minst. Ik wil geenszins zeggen, dat ik hem haatte, daarvoor was hij te goed en te opofferingsgezind, maar ik walgde wel van hem. Hetgeen U zich zoudt kunnen voorstellen indien U hem gekend had of alleen maar gezien. Ik heb eigenlijk van de eerste dag af van hem gewalgd.

— Maar geld doet iedere walging verdrijven, wilt U zeggen?

— Zo zoudt U het kunnen noemen, Sir Neville.

— Heeft U er wel eens over gedacht Uw man te vermoorden?

— Neen, nooit. En indien ik het gewild had zou ik het niet gekund hebben. Ik wil U echter iets zeggen, dat inspecteur Priola nog niet weet. Uit het bureau van mijn man wordt een som geld vermist. Twee en veertig duizend dollar, vier honderd en twintig biljetten van honderd dollar.

— Heeft U dit ontdekt? vroeg Templar.

— Tezamen met Alain Beauvau, de compagnon van Giovanni. Hij stelde er prijs op zijn papieren te doorzoeken en te controleren of het bedrag nog aanwezig was.

— Hoe kwam Uw man aan dat bedrag, mevrouw?

— Mijn zwager, Erminio Gallusi, die getrouwd is met mijn zuster Maria, is agent van de Lloyd Triestino in Genua en kwam hierheen om mijn man dit bedrag te overhandigen. Mijn man had het ergens voor nodig, waarvoor weet ik niet. Hij borg het op in zijn bureau.

— Wie wisten hiervan?

— Ik natuurlijk. Giovanni had het me zelf verteld. Verder Alain Beauvau als zijn compagnon, Erminio Gallusi omdat hij het gebracht had, en natuurlijk mijn zuster Maria. Bovendien Vincenzo Facca, mijn broer. Hij is agent van de maatschappij in Rome en Jean Lubin, de secretaris van mijn man.

— Verder niemand?

— Neen... ik geloof het niet... of.... ja, het is mogelijk, dat ik het tegen Frank verteld heb.

— Frank?

— Ja, Frank Dawson, een tennisvriend van mij en een landsman van U. Hij behoort ook tot de gasten. Ik geloof wel, dat ik het hem en passant verteld heb.

— Wisten meneer en mevrouw Houston er van?

— Dat lijkt me zeer onwaarschijnlijk, Sir Neville.

— En Uw schoonzuster Ilia Lorandi en haar zoon Giuseppe?

— Ik geloof niet, dat zij het wisten. In ieder geval hebben zij het niet van mij vernomen.

— Is die Frank Dawson alleen maar een tennisvriend van U, mevrouw Bagagli?

Estrella Bagagli begon te lachen en stak een sigaret op, die Charles haar aanbood.

— Komen we nu op de indiscrete vragen? vroeg ze. Enfin; ik heb U beloofd alle vragen te beantwoorden. Frank Dawson is een tennisvriend van mij en ik vind hem een heel aardige jongen.

— Dat is een zeer rekbaar begrip, mevrouw. Is er verder niets?

— Men fluistert in huis, dat wij verliefd op elkaar zouden zijn.

— En is dat zo?

— Ik weet het niet. Ik zou het U werkelijk niet kunnen zeggen.

— Mag ik U dan verzoeken, mevrouw, mij een chronologisch verslag te geven van Uw handelingen op de avond, die aan de dood van Uw man voorafging. Ik zou zeggen begint U bij het diner.

— Welnu, wij gingen om klokslag 8 uur aan tafel. Tegen een uur of negen kwam Piëtro, onze butler me vertellen, dat er telefoon voor mij was in de bibliotheek. Het was een vriendin van mij, Ilse Krötl, een Oostenrijkse, waarmee ik ongeveer een kwartiertje heb gesproken. Toen ik ophing sloeg de staande klok, daar in de hoek, juist kwart

over negen. Ik ben toen onmiddellijk naar tafel teruggekeerd en heb deze niet meer verlaten voor tien uur toen we naar de balzaal gingen.

— U verliet dus om circa negen uur de tafel? vroeg Templar.

— Ja, inderdaad... of neen, wacht U eens, ik was al een paar minuten aan het spreken toen de klok negen sloeg. Ik moet dus tegen vijf minuten voor negen de tafel verlaten hebben.

— En daarna, mevrouw?

— Daarna hebben Frank en ik tot kwart over elf gedanst. We verlieten toen de balzaal via de tuindeuren en hebben tot half één op het terras gezeten.

— Hoe weet U die tijden zo goed uit Uw hoofd, mevrouw?

— Omdat mijn vriendin, Ilse Krötl, mij terug zou bellen. Ik keek dus uiteraard ieder ogenblik op mijn horloge.

— Was dat gesprek met Uw vriendin belangrijk?

— Neen, althans niet voor U. Het ging over een wederzijdse vriend.

— Een... eh... tennisvriend?

Estrella begon te lachen.

— Zo zoudt U het kunnen noemen, ja.

— U bleef dus tot half één in gezelschap van Frank Dawson op het terras. En daarna?

— We gingen weer naar binnen en zijn aan de bar gaan zitten.

— Stond er iemand achter de bar om te bedienen?

— Piëtro fungeerde als barman. Ik heb maar een paar minuten aan de bar gezeten en ging toen even naar mijn kamer om mijn toilet wat te maken en mijn vriendin Ilse op te bellen.

— Hebt U haar gesproken?

— Neen, ik kon haar nergens bereiken.

— Hoe laat keerde U toen weer naar de bar terug? Of bleef U op Uw kamer?

— Toen ik aan de bar terugkwam stond de elektrische klok boven de bar op vijf minuten voor één. Frank en ik zijn toen tot een uur of half twee wat blijven drinken en hebben daarna tot twee uur gedanst, waarna hij mij naar mijn kamer heeft gebracht en ik naar bed ben gegaan.

— Was Uw man toen reeds naar bed gegaan?

— Ik denk het wel, maar zou het niet met zekerheid kunnen zeggen. Wij hebben ieder

een aparte slaapkamer, zoals U zult begrijpen.

— Weet U wat Uw man die avond gedaan heeft?

— Hij heeft een hele tijd met Alain Beauvau en met Jean Lubin zitten praten. Over zaken ongetwijfeld. Later zag ik hem met mijn broer Vincenzo, maar ik heb niet bepaald op hem gelet.

— Dan mijn laatste vraag, mevrouw. Hebt U enig vermoeden wie Uw man vermoord heeft of wie reden had Uw man te vermoorden?

— Neen. Giovanni was een goed mens, die naar ik veronderstel geen of weinig vijanden bezat.

— Eén is genoeg om hem te vermoorden, mevrouw. Kent U enige van zijn vijanden?

— Vijanden is misschien wat te sterk uitgedrukt. Ik weet dat zijn zuster Ilia en haar zoon Giuseppe hem niet bepaald een warm hart toedroegen. Ze hielden echter regelmatig contact met hem omdat hij hen financieel steunde... op zeer bescheiden voet, wel te verstaan. Maar ik acht haar noch hem capabel om een moord te plegen.

— Het lijkt er dus op, dat er sprake is van roofmoord, gezien de diefstal van die \$ 42.000. Hoewel ik het verband niet direct zie. Men had tenslotte Uw man niet behoeven te vermoorden om die som geld machtig te worden.

— Dat lijkt mij evenmin.

— Enfin, mevrouw Bagagli, ik ben U zeer erkentelijk voor Uw vlotte wijze van antwoorden en de hulp, die U mij bewijst bij dit ingewikkelde onderzoek. Het is mogelijk, dat ik U af en toe nog eens iets kom vragen, waartegen U geen bezwaar zult hebben, naar ik hoop.

— U kunt op mij rekenen, Sir Neville. En wanneer deze vervelende affaire achter de rug is, kunt U met alle plezier een paar weken blijven logeren. Ik zou het erg prettig vinden.

— Uw aanbod is zeer vriendelijk, mevrouw, maar ik ben bang, dat ik het niet zal kunnen accepteren. Ik heb in Londen namelijk een zieke huisgenote...

— Uw vrouw? Bent U dan getrouwd?

— Neen, niet mijn vrouw, maar mijn... eh... humhum... mijn tennisvriendin.

Ze verliet lachend de bibliotheek, een vreemde, ondefinieerbare indruk achterlatend.

De volgende persoon, die Piëtro de bibliotheek binnenleidde, was Alain Beauvau, de compagnon van Giovanni Bagagli. Een slanke, knappe Fransman van midden in de veertig, met prettige manieren en een scherpe uitdrukking in de donkere ogen.

— Op verzoek van Mr. Houston heb ik deze zaak ter hand genomen, Monsieur Beauvau, en ik neem aan, dat U niets liever wenst dan dat zij zo spoedig mogelijk achter de rug is.

— U kunt op mijn medewerking rekenen, Sir Neville, antwoordde de Fransman toeschietelijk. Vraagt U maar wat U weten wilde.

— Hoe was de verhouding tussen U en Uw vermoorde compagnon?

— Uitstekend. Ik behoef hieraan niets meer toe te voegen. Onze verhouding stond in het teken van een duurzame vriendschap en wederzijds vertrouwen. Giovanni was een beste kerel en ik mocht hem graag. Ik weet echter, dat er mensen zijn, die er anders over denken.

— Daar komen wij straks aan, Monsieur Beauvau. Zoudt U mij precies willen vertellen wat U sedert het begin van het diner op gisteravond hebt gedaan tot aan het moment waarop de moord op Signor Bagagli werd ontdekt.

— Wij gingen tegen acht uur aan tafel. Giovanni en ik verwachtten een telefoongesprek uit Alexandrië van ons agentschap. Dit gesprek kwam om kwart over acht door, waarna Giovanni en ik de tafel verlieten om naar zijn werkkamer te gaan. Even later voegde Jean Lubin, Giovanni's secretaris, zich bij ons. Het gesprek heeft tien minuten geduurd ongeveer, waarna wij naar tafel terugkeerden.

— Jean Lubin ook?

— Neen, die bleef nog even iets aantekenen, doch voegde zich een paar minuten later ook weer bij het gezelschap. Om tien uur was het diner afgelopen en gingen wij naar de balzaal, waar Giovanni, Jean Lubin en ik tot half twaalf bleven praten over een zakenaangelegenheid.

— U bleef dus anderhalf uur bij elkaar zitten?

— Dat is juist. Om half twaalf staakte Giovanni het onderhoud en liep door de tuindeuren naar buiten. Later tegen een uur of ...eh... misschien een uur later zag ik hem weer binnenkomen en ging hij bij zijn zwager Vincenzo Facca staan, die de pick-up

bediende. Daarna heb ik hem eigenlijk niet meer gezien.

— En U?

— Ik ging dansen met Maria Gallusi, een zuster van Giovanni's vrouw. Wij dansten tot een uur of één waarna ik Maria naar haar kamer bracht, omdat ze vermoeid was. Daarna keerde ik naar de balzaal terug en voegde me bij Uw vriend, Mr. Houston en diens echtgenote. Om kwart voor twee ging ik naar mijn kamer en bleef daar tot de volgende ochtend.

— Kunt U de verhouding tussen Uw compagnon en diens vrouw beoordelen? vroeg Templar.

— Er was een zeer groot leeftijdsverschil en Giovanni wist niet hoe hij met vrouwen om moest gaan, afgezien nog van het feit dat hij uitgesproken lelijk was. Niettemin geloof ik niet dat zij ooit ruzie hebben gehad. Hij liet haar de vrije hand waarvan zij gretig gebruik maakte. Hij was een goed mens en zij was minstens even goed. Hun huwelijk was evenwel een chaos, omdat liefde ten ene male ontbrak. Verder heb ik me nooit in hun intieme leven verdiept.

— Bent U gehuwd, Monsieur Beauvau?

— Neen, ik ben nog steeds vrijgezel. Ik heb het altijd te druk gehad om aan vrouwen te denken, serieus te denken bedoel ik.

— Dan is het U precies als mij gegaan. Weet U misschien bij toeval of mevrouw Bagagli er een minnaar op nahield?

— Een minnaar had zij absoluut niet. Er waren natuurlijk een dozijn vriendjes, die regelmatig om haar heendwarrelden als muggen om een kaars, maar ik meen te mogen weten, dat zij zich nimmer serieus voor langere tijd met iemand heeft afgegeven. Daartoe respecteerde zij te veel de band, welke haar door het huwelijk met Giovanni verbond.

— Acht U haar in staat tot een moord?

— Neen. Absoluut uitgesloten. Haar te bedenken Giovanni te hebben vermoord is even waanzinnig, als mevrouw Houston onder arrest te houden.

— Ik geloof dat ik dan alles van U weet. O, a propos, er schijnt een bedrag aan geld vermist te worden.

— Ja, gisteren bracht Erminio Gallusi, onze agent in Genua, \$ 42.000, welke hij aan Giovanni overhandigde. Jean Lubin en ik waren er bij, toen hij het in zijn bureau wegsloot. Vanmorgen stelde ik een onderzoek in en

toen bleken de bankbiljetten te zijn verdwenen.

— Verdenkt U iemand?

— Ja... de moordenaar.

— Ja, dat is niet uitgesloten. Maar wie is dat? Enfin, U wordt bedankt voor Uw inlichtingen, Monsieur Beauvau. U kunt wel gaan.

Doch toen de Fransman bij de deur stond, hield Templar hem nog even tegen.

— Speelt U bij toeval tennis, monsieur Beauvau? wilde hij nog weten.

— Tennis? Ja zeker, ik speel heel graag. Hoezo?

— Neen, zo maar. Misschien kunnen we later eens wat spelen. Tot ziens, monsieur Beauvau.

De Fransman verliet de kamer, zonder dat hij de avonturier veel wijzer had gemaakt.

Vincenzo Facca, de 32-jarige broer van de jonge weduwe, was geenszins in staat enig licht op de moordzaak te werpen. Gedurende het diner was hij niet van tafel weggeweest, terwijl hij in de balzaal van 10 tot kwart voor één de pick-up onophoudelijk had bediend. Een enkele maal was hij een ogenblik aan de bar gaan zitten om iets te drinken.

— U hebt die avond toch een tijd met Giovanni Bagagli staan praten? vroeg Templar.

— Ja, dat is zo. Tegen een uur of half één kwam hij bij me staan. Hij vertelde me dat hij op het terras zijn vrouw, die in gezelschap was geweest van Frank Dawson, een uur lang had gadedeslagen. Giovanni was mismoedigd, en ik verbeelde me zelfs, dat er een gloed van haat uit zijn ogen straalde. Dit viel me bijzonder op, omdat ik een dergelijke uitdrukking nog nooit in zijn ogen had waargenomen. Ik wist, dat hij mijn zuster niet vertrouwde waar het andere mannen betrof, doch het had mij altijd toegeschenen, dat hij in zijn lot berustte. Deze avond scheen hij er anders over te denken.

— Koesterde hij soms wraakgevoelens tegenover die Frank Dawson? wilde Templar weten.

— Neen, niet tegenover Frank, doch ten opzichte van zijn vrouw. Hij scheen haar op dat ogenblik te haten.

— Hoe denkt U over Uw zuster, Signor Facca? vroeg Templar.

— Och, wat zal ik U zeggen? Estrella is mijn zuster en ik houd veel van haar. Zij is zeer intelligent en erg aanhankelijk. Maar ze

heeft in haar leven één grote fout gemaakt, n.l. door met Giovanni te trouwen.

— Wat haar hiertoe heeft bewogen weet ik niet precies, doch ik neem aan, dat zij van mening was, dat geld in een huwelijk belangrijker is dan liefde. Zeker, Giovanni beminde haar vurig, hij verafgoodde haar, hij overlaadde haar met zijn attenties en rijkdommen, maar, Sir Neville, ik ken de vrouwen te goed om te weten, dat een vrouw niet slechts bemind wil worden maar ook zelf lief wil hebben. Estrella werd bemind, doch zij verafschuwde haar man. Een vrouw, die haar liefde niet kwijt kan, gaat ten gronde of doet immorele dingen. Ik zeg U dit alles, zonder mijn zuster te veroordelen. Begrijpt U mij goed.

— U bent dus de overtuiging toegedaan, dat Uw zuster zich van tijd tot tijd met andere mannen afgaf?

— Ja, dat is een vaststaand feit. Ze heeft meerdere liaisons gehad.

— Weet U ook met wie?

— Om te beginnen met Alain Beauvau, de compagnon van Giovanni. Beauvau koesterde een grote bewondering voor zijn compagnon, doch hij kon de verleiding, waarmede Estrella hem aanviel, niet weerstaan. Giovanni wist precies wat er tussen hen is voorgevallen, doch hij heeft het Beauvau nimmer verweten omdat hij maar al te goed wist, dat zijn eigen vrouw de aanleiding was geweest. U kent mijn zuster niet lang genoeg om te weten wat zij bij een man kan bewerkstelligen.

— Is die verhouding thans ten einde?

— Ja, Beauvau heeft het zelf afgemaakt. . . uit respect voor zijn compagnon en vriend. Maar ik weet ook, dat Estrella er veel hartzeer van gehad heeft, en om haar eigen verdriet te vergeten wreekt zij zich op andere mannen. Ze heeft haar zwager Erminio gek gemaakt, Jean Lubin en thans doet ze het Frank Dawson.

— Hebt U enig idee, Signor Facca, wie Uw zwager vermoord kan hebben?

— Het interesseert me maar bitter weinig, maar volgens mij zijn er te veel personen die voor de moord in aanmerking komen om een juist oordeel te vellen.

— Gelooft U, dat Uw zuster in staat zou zijn geweest haar man te vermoorden?

— Iedereen is tot een dergelijke daad in staat, Sir Neville. Zelfs het meest goed- en

zachtaardig mens. Haat is een gevaarlijk wapen, Sir Neville, een zeer gevaarlijk wapen, dat even zeker doden kan als een geladen revolver.

— U weet, dat Erminio Gallusi gisteren een bedrag van \$ 42.000 aan Uw zwager heeft overhandigd, niet waar?

— Ja.

— Weet U ook, dat dit bedrag op het ogenblik vermist wordt?

— Nu U het me zegt weet ik het, maar het is iets nieuws voor me. Bovendien verwondert het me helemaal niet.

— Hoezo?

— Och, er zijn kapers genoeg op de kust.

— Wie rekent U tot deze kapers?

— Zoekt U het zelf maar uit, Sir Neville. Wanneer U met alle gasten gesproken zult hebben, weet U het antwoord ook.

— Hoe is Uw financiële situatie?

— Belabberd. Ik had die 42.000 dollar best kunnen gebruiken om mijn schulden te betalen, en nu heb ik er misschien spijt van dat ik ze niet gestolen heb. Maar, ach, wie weet waar het al weer goed voor is.

— Ik dank U voor Uw inlichtingen, Signor Facca, besloot Templar het onderhoud. Ik zal U in de loop van de dag nog wel eens iets komen vragen.

Vincenzo Facca knikte de beide Engelsen toe en verliet langzaam de bibliotheek om zijn plaats af te staan aan Erminio Gallusi.

— U bent een zwager van het slachtoffer, als ik me niet vergis? begon de avonturier.

— Ja, Sir, dat ben ik. Bovendien ben ik directeur van het grootste en belangrijkste agentschap van de Lloyd Triestino, namelijk dat in Genua. Mijn vrouw is een zuster van Estrella Bagagli, die U waarschijnlijk reeds ontmoet zult hebben. U zult dan ook wel gemerkt hebben wat voor een vrouw zij is... een hemelsbreed verschil met haar zuster, met wie ik reeds verscheidene jaren gelukkig gehuwd ben. Estrella heeft meerdere malen getracht mijn hoofd op hol te brengen, maar aangezien ik een moralist ben van het zuiverste water, heb ik haar avances ten alle tijd bruusk van de hand gewezen en haar man gewaarschuld tegen zijn eigen vrouw.

Tijdens deze stortvloed van insinuaties en beschuldigingen, hadden Templar en Charles Houston elkaar onophoudelijk zitten aankijken. Hun oordeel over deze corpulente, onsympathieke en opschepperige Italiaan was gelijkloidend.

— Vertelt U ons eens, Signor Gallusi, wat U gisteravond precies hebt gedaan. Begint U maar bij de aanvang van het diner.

Erminio Gallusi schraapte even zijn keel, diepte een zwarte sigaar uit zijn borstzak op en stak deze met veel drukte en bedrijvigheid aan.

— Gisteravond, zegt U, bij het diner, o ja, eens even zien... nu we gingen zo tegen een uur of acht aan tafel... ik zat tussen Vincenzo Facca en Giuseppe Lorandi als ik me niet vergis... twee lui, die ik nu niet direct zelf als tafelgenoten zou hebben uitgekozen... maar, enfin, dat gaat me ook verder niet aan. Nu, het diner begon al slecht, want onmiddellijk na de entrée liepen Giovanni, Beauvau en Jean Lubin van tafel weg. Estrella en Frank Dawson knepen er op hun beurt ook een kwartiertje tussen uit, kortom iedereen had zo het een en ander te doen tijdens het eten. Ik vond dat nogal „shocking”, zoals men in Uw taal placht te zeggen, omdat ik een man ben, die geweldig gesteld is op goede manieren. Enfin, ik ben door mijn huwelijk nu eenmaal in een omgeving terechtgekomen, waar men het met de étiquette niet zo nauw neemt.

— En toen, Signor Gallusi?

— Enfin, na veel heen en weer geloop kwamen eindelijk het dessert en de koffie in zicht en vervolgens begaf iedereen zich naar de balzaal. Ik ben een liefhebber van goede maaltijden en ik doe een diner dan ook goed alle eer aan. Vandaar dat ik geen enkele behoefte had om in de balzaal wat op en neer te hossen, en ik ging dus naar buiten.

— Op het terras?

— Neen, ik daalde de treden van het terras af en nam plaats op één der banken, die tegen het terras aan staan. Ik genoot met een goede sigaar — ik rook trouwens altijd de beste en de duurste — van de schone avond. Het was heerlijk weer.

— Was U daar helemaal alleen?

— Ja, natuur... o, neen, mijn vrouw Maria heeft me een kort ogenblik gezelschap gehouden, maar tegen kwart over tien, misschien vijf minuten later keerde ze naar de balzaal terug om haar ontspanning in de dans te zoeken. Och, ik heb een beeld van een vrouw, heren, een ongekende schoonheid en ze is jong, zes en twintig jaren, ik gun haar dus een gepaste ontspanning. Maar daarna ben ik tot een uur of twaalf alleen blijven zitten.

— En hebt U niets bijzonders gezien of gehoord?

Erminio glimlachte, waarbij een rij donkerbruine, afgebrokkelde tanden te voorschijn kwamen, die zowel Templar als Charles met walging vervulden.

— Iets bijzonders gezien of gehoord? herhaalde de Italiaan.

Hij knipoogde smakelijk en deed een lange haal aan zijn sigaar.

— Rekent U maar, dat ik iets gehoord en gezien heb, iets zeer compromitterends.

— En wat was dat wel? vroeg Templar, die Gallusi's antwoord wel raden kon.

— Om kwart over elf kwamen Estrella en Frank Dawson de balzaal uit en namen plaats op een bank op het terras, precies achter de plaats waar ik gezeten was. Ze konden mij onmogelijk zien, omdat ik veel lager in de tuin zat en beschermd werd door de klimop die tegen het terras opgroeit. Doch, Sir Neville, deze welriekende plant vermocht niet de woorden tegen te houden, die tussen mijn schoonzuster en Frank Dawson gewisseld werden.

— Geeft U een zeer beknopte inhoud van hun gesprek, alstublieft. Details ten aanzien van liefdesverklaringen en dergelijke kunt U ons besparen.

— Maar, Sir Neville, het was één lange liefdesverklaring, zó immoreel, zo weezinwekkend, dat ik om twaalf uur wegvlochtte omdat mijn oren, die taal niet langer konden aanhoren. Wijlen mijn zwager, Giovanni Bagagli, werd practisch onder zijn ogen beduveld door zijn eigen vrouw en één zijner gasten. Ik hoorde hoe ze een afspraak maakten voor de nacht... ja, ja, dat had U wellicht niet gedacht, hè, Estrella zei, dat ze tegen half drie naar zijn kamer zou komen.

— Signor Gallusi, bent U zelf nooit intiem met Uw schoonzuster in contact geweest? De kleine oogjes van de Italiaan flikkerden heel eventjes en keken de Engelsman dan uitdaggend aan.

— Sir Neville, er is een tijd geweest, dat ik alles voor Estrella over gehad zou hebben... ik was smoorlijk verliefd op haar... doch kort daarna leerde ik haar ware aard kennen... zij had een diepe plooi in haar karakter... en ondanks het verdriet dat ik mezelf berokkende, heb ik haar van me afgestoten met de voldoening dat ik geen slachtoffer ben geworden van één vampier van het slechtste soort.

— U bracht gisteren \$ 42.000 dollar hierheen, niet waar? begon Templar plotseling van onderwerp veranderend.

— Ja, ik heb ze aan Giovanni overhandigd en deze heeft ze in zijn bureau opgeborgen. Wat er verder mee gebeurd is weet ik ook niet.

— Die twee en veertig duizend dollar zijn gestolen, Signor Gallusi, antwoordde Templar.

— Gestolen?? riep Gallusi met opengeperde ogen uit. Gestolen, zegt U?? Door wie?

— Ja, Signor Gallusi, het spijt me U het te moeten bekennen, maar de dief heeft vergeten zijn naamkaartje achter te laten, hetgeen natuurlijk nog lang niet wil zeggen, dat hij daardoor vrijuit gaat.

— Maar dat moet één van de aanwezigen geweest zijn, riep Gallusi nog even onthutst uit. Dezelfde man, die Giovanni vermoordde.

— Bent U er zo zeker van, dat de moordenaar een man is, Signor Gallusi?

— Och, neen, daar heb ik trouwens niet eens aan gedacht. Maar de meeste moorden worden nu eenmaal gepleegd door mannen, niet waar.

— Wat deed U na twaalf uur gisteravond?

— Ik ging van het terras weg en wandelde rustig door de tuin. Mijn gedachten verkeerden bij mijn arme zwager, die op zo'n ordinaire wijze door zijn vrouw bedrogen werd. Ik ging het huis door de openstaande salondeuren aan de voorkant weer binnen en ging regelrecht naar mijn slaapkamer, waar ik mij te ruste begaf. Ik heb mijn vrouw niet binnen horen komen, maar naar zij vertelde is zij om één uur naar bed gegaan.

— Ik dank U, Signor Gallusi. Dit is voorlopig alles wat ik van U weten wilde.

De Italiaan maakte een stijve buiging en liep enigszins arogant naar de deur waarachter hij weldra was verdwenen.

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk (voor België 4 franc p. exempl.)

Zendt een postwissel met een opgaaf van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

Zie vooral ook pagina 20 van dit nr.

HOOFDSTUK III

Waarin blijkt hoe men zeer goedkoop kan roken en Signora Ilia Lorandi haar gal uitspuwd.

Inspecteur Priola van de Criminele Recherche van San Remo was een klein, slordig gekleed manspersoon, wiens gehele voorkomen veel gelijkenis vertoonde met dat van een kleinsteeds belastingambtenaartje, dat acht uren van zijn dagelijks leven in een bedompt kantoor doorbracht, omgeven door stoffige boeken, kale kalkmuren en tabakswalm.

En toch rookte Inspecteur Priola nooit, althans niet echt. Hij deed wel net alsof, want zodra hij met iemand in gesprek was, die een cigaret rookte, bracht hij regelmatig zijn twee vingers tegen de lippen, nam een diepe haal lucht en blies deze onzichtbaar uit. Het scheen er dan ook op de duiden, dat inspecteur Priola hierdoor volkomen bevredigd werd en met veel smaak de ene onzichtbare cigaret na de andere in lucht op deed gaan.

— Mijn waarde inspecteur Priola, begon Templar, die de Italiaanse politiemans die middag een bezoek bracht, het is mij een waar genoegen kennis met U te maken en ik ben vanuit Londen hierheen gekomen ten einde te voorkomen, dat U een verschrikkelijke blunder begaat.

Priola keek even op het visitekaartje, dat hij tussen zijn vingers hield en probeerde binnensmond de naam van zijn bezoeker uit te spreken.

— Eh.... Sir.... eh.... Neviljé.. zoudt U iets duidelijker kunnen zijn?

— Mijn waarde Priola, U hebt vanochtend in alle vroegte een jonge vrouw gearresteerd, welke U beschuldigd hebt van moord op haar gastheer.

— U bedoelt Signora Houston?

— Juist, mijn waarde inspecteur. En ik ben er van overtuigd — nu ik U naar waarde heb weten te schatten — dat U evenmin in haar schuld gelooft als ik. Ik verzoek U dan ook haar onmiddellijk weer vrij te laten, omdat ik anders genoodzaakt zou zijn mijn vriend, de Britse Ambassadeur in Rome, om interventie te verzoeken, en dat, mijn waarde inspecteur, zult U ongetwijfeld wensen te voor-

komen. Ik zal U eerlijk zeggen, dat ik mij inmiddels reeds met de moordzaak heb belast, en dat ik volkomen bereid ben U behulpzaam te zijn. U zult al wel gemerkt hebben, dat de hele situatie nogal verwarrend is en het kan derhalve geen kwaad, dat twee ervaren vaklieden zich met de zaak bemoeien.

Inspecteur Priola bleek niet ongevoelig voor dit compliment, dat op zo'n discrete wijze aan zijn adres was verzonden.

— Wel.... eh.... Sir Neviljé.... ik zal gaarne van Uw ervaring gebruik maken. Hebt U bij geval iets ontdekt?

— Dat nog niet, maar ik weet wel iets.

— En dat is? vroeg Priola, zich iets meer naar voren buigend.

— Dat Signora Houston volkomen onschuldig is. U moet weten dat zij en haar echtgenote tot mijn beste vrienden behoren en dat ik hen reeds jaren lang ken. Naar ik evenwel vernomen heb werd in één der koffers van Signora Houston een leeg flesje gevonden, waarin zich cyaankali had bevonden.

— Ja, hier hebt U het. Er zaten geen vingerafdrukken op.

De inspecteur toonde de avonturier een klein apothekersflesje zonder etiket of opschrift.

— En na deze vondst arresteerde U Signora Houston?

— Ja.... eh.... niet omdat ik haar werkelijk van de moord verdacht, maar meer als....

—als afleidingsmanoeuvre, bedoelt U?

— Juist, ja, om de werkelijke moordenaar gerust te stellen en hem uit zijn tent te lokken.

— En is U dit reeds gelukt?

— Neen, zo snel gaat het niet, Sir. Ik ben tot dusver bezig geweest met het controleren van de verklaringen der gasten.

— En klopten die?

— Ik heb daarmee enkele zeer interessante ontdekkingen gedaan, Sir Neviljé, ant-

woorde de Italiaan, die de laatste vijf minuten ijverig had zitten roken. U moet namelijk weten, dat ik me in verbinding heb gesteld met Scotland Yard in Londen.

— Met Scotland Yard? riep Templar niet weinig verbaasd uit.

— Ja, Sir. Ik heb inlichtingen ingewonnen met betrekking tot één der gasten van wijlen Giovanni Bagagli.

— U bedoelt waarschijnlijk... Frank Dawson?

— Juist, Sir. En ik kan U zeggen, dat deze poging niet zonder resultaat is geweest. Ik ontving een uur geleden een vrij uitvoerig telegrafisch rapport uit Londen waarin onder meer werd vermeld, dat Frank Dawson een oude bekende is van de Londense politie, en dat hij over het algemeen aan de kost komt door huwelijkszwendel. Bovendien heeft hij drie en een half jaar gevangenisstraf opgeknaapt in Dartmoor. Zijn vader was dokwerker en hij heeft in zijn hele familie geen rijke planter. U moet namelijk weten, dat hij voor gaf de zoon van een planter te zijn.

Verder hebben mijn onderzoekingen uitgezeten, dat Giuseppe Lorandi, de zoon van de zuster van het slachtoffer, evenmin zuiver op de graat is. Hij woont in Rome, studeert medicijnen, heeft verscheidene malen last met de politie gehad wegens het veroorzaken van abortus provocatus, is een vaste klant in een aantal klandestiene speelholen en zit tot over zijn oren in de schuld. Wel een reden om een rijke oom om zeep te brengen, vindt U ook niet?

— Ja, temeer, daar kort voor mijn aankomst nog een diefstal werd ontdekt. Uit het bureau van het slachtoffer bleek een bedrag van \$ 42.000 te zijn ontvreemd.

— Maar waarom heeft men mij hiervan niets meegedeeld?

— Omdat ik er de voorkeur aan gaf U dit zelf te vertellen, mijn waarde inspecteur. Ik heb zo'n idee, dat wij toch langzaam tot de oplossing beginnen te geraken, denkt U ook niet?

— Ja, ik zal die Giuseppe Lorandi eens wat aan de tand voelen, en ook die Frank Dawson. Het spreekt vanzelf, dat Signora Houston onmiddellijk op vrije voeten gesteld zal worden.

— Tussen twee haakjes, inspecteur, welke mensen weten de juiste reden waarom U Signora Houston arresteerde? Ik bedoel wie weten af van dat flesje in haar koffer?

— Alleen zij en haar echtgenoot. Waarom?

— Och, neen, zo maar. Dat kan nog wel eens van belang zijn. U komt zeker dadelijk ook naar „Casabianca“?

— Ja, vooral nu er weer een diefstal gepleegd is. Zullen we samen gaan?

— Allright, inspecteur.

Toen de beide mannen in de villa van wijlen Giovanni Bagagli aankwamen, begon inspecteur Priola onmiddellijk de werkkamer van het slachtoffer te onderzoeken en wel in het bijzonder het bureau, waar uit de \$ 42.000 dollar ontvreemd waren.

John Templar vertelde Charles, dat hij zijn vrouw op het politiebureau kon komen afhalen en verzocht hem een paar schone kledingstukken mee te nemen. Een Italiaanse gevangenis of cel is tenslotte geen boudoir.

En juist toen Templar op het terras afscheid van zijn vriend nam en naar binnen terug wilde keren, botste hij tegen een jonge knappe vrouw op. Hij bood zijn excuses aan en stelde zich voor.

— Mijn naam is Maria Gallusi, antwoordde de vrouw. U hebt vanmiddag reeds met mijn man gesproken. Zoudt U mij ook maar niet meteen onder het mes willen nemen?

Templar bleef een ogenblik in stilte het ranke figuurtje bewonderen en stelde zich voor, hoe deze vrouw met een man als Erminio Gallusi getrouwd kon zijn.

— Heel graag, antwoordde hij dan. Zullen we op het terras gaan zitten?

Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn, bood haar een cigaret aan en vervolgde dan:

— Mijn werk is het stellen van onprettige vragen, signora. Ik hoop, dat ik U hiermede niet in een lastig parket breng en vertrouw, dat U wat dit betreft dezelfde houding zult aannemen als Uw zuster, die al mijn vragen vlot beantwoordde.

— Mijn zuster en ik zijn twee geheel uiteenlopende persoonlijkheden, Sir Neville, antwoordde Maria Gallusi. De wijze waarop Estrella met iedereen omgaat, heb ik mij nooit eigen kunnen maken.

— Dat is ook volstrekt niet noodzakelijk, vond Templar. Het gaat er maar om of U bereid bent vragen te beantwoorden, welke voor U misschien pijnlijk of intrigerend zouden kunnen lijken.

— Ik zal mijn best doen. Wat wilt U weten.

— Waarom trouwde U met Erminio Gallusi?

De jonge vrouw sloeg haar ogen neer en staarde in gedachten naar de punten van haar kleine schoentjes, terwijl zij zenuwachtig met haar zijden zakdoekje speelde.

— U gelooft niet, dat ik van hem houd, is het wel? luidde haar wedervraag.

— Och, het ligt niet aan mij om dat te beoordelen. Maar aangezien U het mij op de man af vraagt kan ik U mijn mening wel zeggen. U houdt evenmin van Uw man als Estrella van de hare gehouden heeft.

— Ja, zuchtte Maria Gallusi, dat is zo. Ik trouwde Erminio omdat Estrella mij dat aanraade. Hij was agent van de Lloyd Triestino in Genua en gold als een rijk man. Kort na ons huwelijk werd ik echter de waarheid gewaar. Hij was helemaal niet rijk, had daarentegen schulden, schepte op tegenover iedereen, gedroeg zich tegenover zijn personeel afschuwelijk en werd door iedereen gehaat. Kort daarop bemerkte ik, dat hij een verhouding aangelegd had met Estrella, die hem evenwel reeds na enkele weken de bons gaf. Ik begrijp nog niet waarom zij met hem begonnen is, want uiterlijk schoon heeft hij even weinig als innerlijk schoon. Maar enfin, dat ligt nu achter ons en het heeft geen nut over het verleden te praten en geheelde wonden wreed open te rijten.

— Zoudt U mij willen vertellen, wat U precies op de avond van gisteren, te beginnen bij het diner, hebt gedaan?

— Gedurende het hele diner bleef ik aan tafel, in tegenstelling met de overige leden van het gezelschap. Mijn man eveneens. Om tien uur gingen Erminio en ik in de tuin zitten, doch na een kwartiertje ging ik weer naar binnen. Ik heb tot ongeveer half twaalf met Giuseppe Lorandi gedanst. Deze slungel maakte toen een beledigende opmerking welke hier verder buiten beschouwing kan blijven en ik gaf voor, dat ik naar mijn kamer wenste te gaan. Op dat moment vroeg Alain Beauvau mij echter ten dans en ik bleef tot ongeveer één uur met hem op de dansvloer. Ik heb altijd erg goed met Alain kunnen opschieten, hetgeen Estrella echter niet aanstond. Niettemin scheen zij er gisteravond behagen in te scheppen, omdat zij zelf volkomen in beslag werd genomen door die rijke Engelsman. . . . Frank heet hij, geloof ik. Om één uur bracht Alain mij naar mijn kamer, welke ik niet meer verliet tot vanochtend toen we door Piëtro gewekt werden met de

verschrikkelijke tijding, dat mijn zwager dood was. Meer weet ik niet.

— Hebt U enig idee, wie voldoende reden had om Uw zwager te vermoorden?

— Neen, ik zou het niet met zekerheid kunnen zeggen. Strikt genomen zijn er meerdere personen, die er voor in aanmerking komen, vooral daar het op roofmoord schijnt te lijken.

— Weet U dan van de diefstal?

— Erminio vertelde het me.

— O, ja, natuurlijk, en wie denkt U wel, dat de moordenaar eventueel zou kunnen zijn?

— Ik houd er niet van mensen te beschuldigen, Sir Neville, maar wanneer de diefstal en de moord met elkander verband houden, zijn er meerderen die er voor in aanmerking komen.

— Wat doet U denken, dat de moord en de diefstal niet door één en dezelfde persoon gepleegd zijn?

— Dat denk ik niet. . . . ik. . . .

— U opperde in ieder geval de mogelijkheid. Bent U de mening toegaan dat de moord en de diefstal los van elkaar staan?

— Ik weet het niet. Ik wil trouwens mijn vermoedens niet uitspreken. Ik geloof, dat ik U alles verteld heb wat ik weet, Sir Neville. Ik ga nu naar mijn kamer terug om wat uit te rusten.

Ze verdween zonder hem goededag te zeggen en liet een geheimzinnige sfeer achter op de bank, waar zij kort geleden nog had gezeten. Templar borg zijn boekje weer weg en stak een nieuwe sigaret op. Hij liet alle gebeurtenissen, die hem tot dusver bekend waren, in chronologische volgorde de revue passeren om tot de slotsom te komen, dat het gehele mysterie met de minuut ingewikkelder werd. Iedereen verdacht iedereen, niemand wilde zijn vermoedens uitspreken en iedereen scheen iedereen te haten, om nog maar niet te spreken van het overspel, dat in de familie Bagagli, Facca en Gallusi hoogtij vierde. Juist toen Templar zich naar zijn kamer wilde begeven om zich voor het diner te verkleeden, ontdekte hij in de tuin twee personen, die hij nog niet eerder had ontmoet, doch wier identiteit hij gemakkelijk kon raden.

Het waren ongetwijfeld Signora Ilia Lorandi, de zuster van het slachtoffer, en haar zoon Giuseppe, expert op het gebied van abortus provocatus.

Templar daalde de enkele treden van het terras af en liep de tuin door in de richting waar het tweetal onder één der palmbomen was gezeten, en stelde zich zonder veel plichtplegingen aan hen voor.

— Ik heb mij belast met het onderzoek naar de moord op Uw broer, mevrouw, voegde hij er aan toe.

— Ik dacht, dat inspecteur Priola dit reeds gedaan had. Ik zie niet in waarom buitenlanders zich met een moord op een Italiaan moeten bemoeien.

— U schijnt mijn ware bedoelingen niet goed te begrijpen, mevrouw. Ik heb mij in deze zaak gemengd, omdat een vriendin van mij onder verdenking van moord werd gearresteerd.

— Is het in Engeland ook al de gewoonte geworden, dat getrouwde vrouwen er vrienden op na houden?

— Het woord vriend is een zeer rekbaar begrip, mevrouw, en het schijnt, dat U alleen de beide uitersten van dit begrip schijnt te kennen.

— Enfin, ik wens U veel succes, Sir Neville, en ik hoop, dat U met betrekking tot de moordenaar tot dezelfde conclusie zult komen als ik.

— Wilt U hiermede zeggen, dat U iemand verdenkt? vroeg Templar nieuwsgierig.

— Sir Neville, ik zal er niet met U over redetwisten, maar voor mij staat het vast, dat mijn broer door zijn eigen vrouw werd vermoord. Ik heb dit inspecteur Priola reeds verteld en hij heeft het in de wind geslagen. U zult waarschijnlijk hetzelfde doen, tenzij U intelligenter bent dan hij.

— En waarop berust Uw beschuldiging, als ik U verzoeken mag?

— Op ervaring en mensenkennis, Sir Neville. Ik neem aan, dat U reeds met haar gesproken hebt. Wel, waarschijnlijk zal ze U aardig om de tuin geleid hebben.... daar bent U tenslotte een man voor.... maar ik ben een vrouw.... met een helder verstand, die de dingen beziet zoals ze in werkelijkheid zijn. Ik ben nuchter en sta met beide benen op de grond, bovendien haat ik haar als een besmettelijke ziekte. Hier heeft U mijn argumentatie.

— Ik moet zeggen, dat U vlot van stapel loopt, als ik het zo mag zeggen.

— U mag zeggen wat U wilt, dat interesseert me niets, Sir Neville.

Templar stak een sigaret op en bleef in

gepeins staren naar deze niet onknappe vrouw van middelbare leeftijd, wier gehele leven beheerst werd door een ingekankerde haat en jaloezie ten opzichte van haar schoonzuster.

— Het is me niet recht duidelijk waarom U ondanks Uw haatgevoelens genegen bent met Uw schoonzuster onder één dak te vertoeven.

— Dat is iets wat ik me zelf ook vaak afvraag, luidde het matte antwoord. Misschien heb ik onderbewust het plan haar te vermoorden, zoals zij het mijn broer deed. Als ik hier echter kwam, dan was het niet voor haar, maar voor mijn broer, die sedert zijn huwelijk al even immoreel geworden is als zijn vrouw. Ik ben een weduwe, die tracht mijn enige zoon een goede opvoeding te geven. Giovanni hielp mij geldelijk op zeer kleine schaal. Ik ben hem er niet dankbaar voor, want het was niet meer dan zijn plicht dit te doen, alleen verzaakte hij zijn plicht maar al te dikwijls.

— Zoudt U mij kunnen vertellen wat U gisteravond vanaf het diner hebt gedaan?

— We gingen tegen een uur of acht aan tafel. Ik zat tussen Beauvau en Uw vriend, Signor Houston. Rechts van mij, aan het hoofd van de tafel zaten Estrella en haar nieuwe vriend, ook een Engelsman, zijn naam weet ik niet meer. Ik sloeg hen opletend gade en verachtte haar meer dan ooit. Het was niet om aan te zien hoe zij — tegenover haar man gezeten — met deze vent aanpakte. Vergeeft U mij deze woorden, maar woede en haat doen een mens vaak goede manieren vergeten. Om kwart voor tien, kort voor de koffie, verliet ik de tafel en Giuseppe, mijn zoon, die hier naast mij zit, bracht me naar mijn kamer, waar ik tot vanmorgen bleef. Giuseppe ging naar de balzaal waar hij nog wat bleef dansen. Om half twaalf ging ook hij naar bed, zoals hij mij vertelde.

— En U verliet Uw kamer niet voor vanmorgen?

— Neen. Ik werd gewekt door Piëtro, die me vertelde, dat mijn broer dood was. Ik trok een peignoir aan en ging de gang op. Toen ging de deur van.... eh.... hoe heet die Engelse planter ook weer?

— Frank Dawson?

— Juist, Frank Dawson. Toen ik langs zijn kamer kwam ging de deur open en trad Estrella naar buiten.... gekleed in nachtjapon, Sir Neville.... begrijpt U wat dit betekenen

wil? Begrijpt U dat zij, deze vrouw van het laagste allooi, de nacht doorbracht met een vreemde man, terwijl haar eigen echtgenoot de laatste adem had uitgeblazen? Eerst heeft ze hem vermoord, geraffineerd, zoals ze alles doet, en vervolgens zoekt ze troost bij haar minnaar. U moet me thans excuseren. . . ik ga me kleden voor het diner.

Ze stond op en schreed — statig als een pauw — over het kortgeknipte gazon in de richting van de openstaande tuindeuren. Giuseppe bleef zitten, zwijgend en met loerende ogen.

— En U, Signor Lorandi, wat deed U nadat U gisteravond in de balzaal aankwam?

— Ik danste met Signora Gallusi. . . . tot een uur of half twaalf. Toen verliet ik de zaal en ging naar bed.

— Deelt U de mening van Uw moeder ten aanzien van Uw tante?

— Het interesseert me niet, luidde het antwoord. Ik heb mijn oom nooit gemogen, evenmin als mijn tante, en ik geloof, dat ze elkaar evenmin mochten. Verder weet ik niets. Ik ga me kleden, Sir. . . . tot straks.

En hij volgde zijn moeder naar binnen. Er bleef Templar niet veel anders over dan zijn onderzoek te staken tot na het diner en zich te gaan verkleden. Hij keerde naar de villa terug en ging naar zijn kamer, welke kort daarop betreden werd door een uitbundig jong echtpaar, bestaande uit Charles en Ophelia Morgan.

Ophelia viel de grote avonturier spontaan om de hals en kuste hem op beide wangen, hetgeen Charles' huidkleur iets deed oplopen. Doch Templar gaf hem een troostend knip-oogje en zei:

— Wees maar niet bang, Charley, Ophelia ziet niets in zo'n ouwe kerel als ik ben. Maar, zonder gekheid te maken, doen jullie er niet beter aan je te verkleden? Het loopt al aardig tegen achten en je kunt toch niet in sportcostuum aan tafel verschijnen. Tussen twee haakjes, Charley, wat is de voorgeschreven dracht in huize Bagagli?

— Rok, John, antwoordde Ophelia, ik wil wedden, dat je hem niet meegebracht hebt.

— Dan vergis je je toch deernlijk, kleine meid. Ik ben gewapend met rok en smoking hierheen getogen en als jullie mijn maagdelijke slaapvertrek thans willen verlaten, zal ik jullie straks kunnen tonen, dat ik de waarheid gesproken heb.

Het gelukkige tweetal verliet arm in arm

John's kamer, verheugd over hun hereniging, blij om het weerzien van John, en geprikkeld door het avontuur, waar zij nolens volens in betrokken werden.

Het diner was uitstekend, copieus en overdadig en niemand van de aanwezigen scheen zich er rekenschap van te geven, dat de plaats, waar de vorige avond nog Giovanni Bagagli had gezeten, thans ingenomen werd door Sir Neville Carlisle, alias John Templar.

Wat de aanwezigen evenwel zeer opviel, was het feit, dat de gastvrouw, Estrella Bagagli, ditmaal niet naast haar „tennisvriend" Frank Dawson was gezeten, doch aan het andere hoofdeinde van de tafel naast John Templar, met wie zij zich op zeer amusante wijze onderhield.

— Wanneer denkt U dat dat gevraag en gesnuffel achter de rug zal zijn, Sir Neville? vroeg ze fluisterend aan haar tafelbuurman.

— Ik zou het U niet kunnen zeggen, Signora, antwoordde de grote avonturier. Hopelijk zo spoedig mogelijk.

Begint het U ook al de keel uit te hangen?

— Dat nu niet direct. . . .

— Ach, eventjes is het wel leuk, het brengt wat afwisseling, maar het moet niet te lang duren. Vroeg U me daareven niet of U de eerste dans van mij mocht hebben?

Templar keek even op van zijn bord en plooiden dan zijn lippen tot een uitdagende glimlach.

— Dat had ik niet gevraagd, maar ik wil het met alle genoegen alsnog doen, signora. Het zal me een waar genoegen zijn.

— Uw verzoek is bij voorbaat toegestaan, Sir Neville. Ik sta tot twee uur vannacht tot Uw beschikking. . . . ik ben dol op dansen met een sympathieke man.

— En na twee uur? viste Templar.

— Na twee uur slaap ik, Sir Neville.

— O, antwoordde Templar neutraal.

— Wat bedoelt U met „O"?

— Niets, signora, gewoon „O".

Het diner verliet vlot, zoals ieder goed georganiseerd diner trouwens verloopt.

Pietro morste geen enkele maal op iemands costuum of jurk, er had geen meningsverschil plaats en de stemming mocht onder de gegeven omstandigheden werkelijk goed genoemd worden.

En als er iemand was geweest, die met tegezin aan tafel zat, dan was het slechts Signora Ilia Lorandi, de zuster van het slachtoffer.

HOOFDSTUK IV

Waarin Frank Dawson grassprietjes eet en Giuseppe Lorandi op zijn nummer wordt gezet.

— Zullen we samen een borrel drinken? vroeg Templar aan Jean Lubin, naast wie hij aan de bar in de balzaal zat.

De jonge Fransman knikte instemmend en wenkte Piëtro, die het ene glas na het andere vulde en zich op vlotte wijze met zijn klanten aan de bar onderhield.

De butler-barman vulde twee glazen en Templar klonk met de man, die hem als tegenprestatie enkele inlichtingen diende te verschaffen.

— Vertelt U mij eens, Monsieur Lubin, begon de grote avonturier, wat denkt U precies van deze hele moordaffaire? Hebt U enig idee wie de moord gepleegd zou kunnen hebben? Bent U van mening, dat de moord in verband staat met de diefstal van de 42.000 dollar?

De jonge secretaris van wijlen Giovanni Bagagli stak langzaam een cigaret op en blies een keurig rookstraaltje naar het plafond.

— Stelt U mij deze vragen „ex officio” of louter uit nieuwsgierigheid? luidde de wedervraag van de Fransman.

— Zowel het een als het ander, Monsieur Lubin. U weet ontegenzeggelijk, dat ik mij met het onderzoek in deze zaak belast heb en U zult kunnen begrijpen, dat ik niets liever wens, dan haar zo spoedig mogelijk tot een bevredigend einde te brengen. Welnu, kunt U mij iets vertellen? Begint U anders maar eens een verslag te geven van Uw handelingen op de avond van de moord. Dat wil dus zeggen op gisteravond te beginnen bij het diner.

— Ik geloof, dat wij tegen een uur of acht aan tafel gingen, begon de Fransman, nadat hij even zijn glas geleidigd had en Piëtro opgedragen dit nogmaals te vullen. Vlak na de entree kwam er een telefoongesprek door uit Alexandrië dat bestemd was voor Signor Bagagli en Monsieur Beauvau. Zij verlieten beiden de eetzaal en begaven zich naar de studeerkamer. Enkele minuten later volgde ik hen, omdat mijn aanwezigheid eveneens van belang was. Het gesprek zal ongeveer een minuut of tien geduurd hebben, waarna de beide

heren weer naar tafel terugkeerden. Ik bleef nog even achter om de korte inhoud van het gesprek op papier vast te leggen en voegde mij even later ook bij hen. De echtgenote van Uw vriend, Signora Houston, zal dit kunnen bevestigen aangezien zij mijn tafeldame was. Om tien uur gingen wij naar de danszaal, waar wij gedrieën over het betrokken telefoongesprek begonnen te discuseren. Wij spraken ongeveer tot een uur of half twaalf, waarna Signor Bagagli de bespreking tot de volgende dag verschoof en door de geopende terrasdeuren naar buiten liep. Ik heb hem daarna niet meer levend gezien, want ik ben onmiddellijk naar mijn kamer gegaan om te slapen. Op de gang kwam ik Signor Lorandi tegen, die eveneens naar zijn kamer ging. Dit is alles wat ik weet.

— Ik dank U. En nu Uw oordeel? Wat denkt U van deze affaire?

— Ik heb geen enkele oordeel, Sir Neville. En als ik dit wel had dan lag het niet op mijn weg dit uit te spreken. Ik wordt betaald als secretaris en verricht dienovereenkomstig mijn werkzaamheden. Met het privé-leven van mijn patroon heb ik mij nimmer ingelaten.

— Denkt U dan, dat de moord verband houdt met het privé-leven van Uw patroon?

— Ongetwijfeld. Ik zie tenminste geen zakelijke gronden, welke deze moord zouden kunnen billijken of hebben doen veroorzaken. Praat U liever eens met Monsieur Beauvau. Misschien, dat hij U meer zal kunnen vertellen.

— Dat zal ik eens doen. Dank U voor de tip.

Templar liet zich van zijn kruk glijden en drentelde nonchalant door de gedempt verlichte zaal. Op de dansvloer ontwaarde hij Charles en Ophelia, die schijnbaar hun wittebroodsweken waren begonnen. Estrella Bagagli lag andermaal in de armen van Frank Dawson, doch haar houding scheen niet meer dezelfde te zijn als enkele dagen geleden.

Haar blikken dwaalden herhaaldelijk af en even kruisten zij die van John Templar. Hij glimlachte zwakjes en gaf haar een nauwelijks waarneembaar knipoogje.

De uitwerking hiervan was ontstellend. Zij dudde Dawson van zich af en liep regelrecht op de avonturier toe.

— Riep U mij, Sir Neville? vroeg ze zachtjes.

— Niet bewust, althans, antwoordde hij. Wat deed U veronderstellen dat ik U geroepen zou hebben.

— Dat knipoogje. Zullen we dansen?

Hij omvatte haar slanke middel en zweefde traag over de spiegelgladde vloer, begeleid door de zachte, kwijnende tonen van de dansmuziek. Haar hoofdje lag tegen zijn vierkante schouder en eerst toen bemerkte hij dat zij bijna een hoofd kleiner was dan hijzelf. Er werd geen woord gesproken, hij voelde de snelle slagen van haar hart tegen zijn borst, een zoete geur van jasmijn steeg uit haar zwarte lokken omhoog en prikkelde zijn reukzenuwen.

— Heeft Frank Dawson U op het tennisveld verslagen? vroeg hij plotseling.

Zij hief haar gezichtje naar hem op en keek hem met haar mooie ogen een ogenblik door-dringend aan. Dan haalde ze even haar schouders op en antwoordde:

— Ik ben nog nooit door een verslagen. . . althans niet op het tennisveld. Maar waarom vraagt U dat?

— Het scheen mij toe, dat hij niet langer bij U in de gratie is.

— U hebt een scherp opmerkingsvermogen, Sir Neville.

— Och, dat was toch duidelijk te zien, Signora. Of . . . hebt U hem soms op heterdaad betrap?

— Op heterdaad betrap? Waarop?

— Op één van zijn zwendelarijtjes.

— Zwendelarijtjes? Maar wat bedoelt U in vredesnaam, Sir Neville? U wilt toch niet beweren, dat Frank een zwendelaar is?

— Dat is hij nu toevallig wel, Signora, en wel één, die op een zeer bijzonder terrein werkzaam is.

— Wat weet U van hem, Sir Neville? Is hij dan niet een zoon van een rijke planter?

— Het is best mogelijk, dat zijn vader inderdaad het één en ander in de grond geplant heeft, maar dan toch zeker niets anders dan aardbeien en radijs. Hij is namelijk de zoon van een Londense dokwerker, een zeer goede

bekende bij Scotland Yard, die hem als een uitermate geraffineerde huwelijkszwendelaar heeft gekenschetst. Bovendien heeft hij drie en een half jaar gevangenisstraf opgeknapt wegens chantage. Ziehier een kort uittreksel uit een lang rapport, dat vandaag door Inspecteur Priola werd ontvangen.

— Is dit werkelijk waar? vroeg Estrella enigszins teneergeslagen. Ik kan het haast niet geloven.

— Ik ben Engelsman, Signora Bagagli. En de Engelsen zijn nuchtere mensen, die met hun beide benen op de grond staan. Wij noemen het kind bij de naam.

— Het is verschrikkelijk . . .

— Ik wil U graag geloven . . .

— Wat bedoelt U daarmee?

— Och, antwoordde Templar met een licht schouderophalen. Het is niet bepaald prettig wanneer men achteraf ontdekt, dat men de nacht heeft doorgebracht in de slaapkamer van een dokwerkerszoon . . .

— In de slaapkamer . . . van een . . .

— Neemt U mij niet kwalijk, dat ik met de deur in huis val, Signora, ik kan me volkomen voorstellen, dat U dit feit liever geheim wens-te te houden. Maar in een huis waar een vijftiental mensen gedurende een bepaalde tijd samen zijn, loopt men nu eenmaal niet in een zak. En wel in het bijzonder, wanneer er mensen bij zijn, die U nu niet bepaald een goed hart toedragen.

— Laten we ophouden met dansen, stelde ze voor. Wilt U mij naar het terras brengen?

Hij voldeed aan haar verzoek en voerde haar door de geopende deuren naar buiten. De nachtelijke hemel van San Remo stond strak in volle pracht boven de azurenkust. Millioenen sterren flonkerden onophoudelijk als kleine glimwormpjes aan het firmament. In de diepte weerklonk het eeuwige geruis van de nooit tot zwijgen te brengen branding op het strand.

Zij daalden de treden van het terras af en wandelden enkele ogenblikken zwijgend naast elkaar door de tuin. Plotseling vatte zij zijn arm.

— Sir Neville, zei ze zwak, ik zal U de waarheid vertellen. Ik hield van Frank, ik was stapelgek op hem, maar iets in zijn houding waarschuwde me keer op keer. Ik kon zijn charme echter niet weerstaan en ik heb me aan hem gegeven zoals ik was; vertwijfeld, eenzaam, hunkerend naar liefde, welke ik kon beantwoorden . . . En toch heb ik van

het begin af gevoeld, dat er een zwarte plek in zijn karakter was. Dat was het ook, wat mij deed besluiten mijn vriendschap met hem te verbreken. Geloof U mij, Sir Neville?

— Ik ben bereid U te geloven, Signora, maar U moet goed begrijpen, dat deze kwestie mij helemaal niet aangaat... tenzij zij in verbinding mocht blijken te staan met de moord op Uw echtgenoot.

— Verdenkt U Frank daarvan?

— Ik verdenk iedereen en niemand, luidde het ontwijkende antwoord.

— Mij ook?

— Laten we de dingen eens zuiver stellen, Signora. Had U menselijkerwijs gesproken reden om Uw man te vermoorden? Had U er materieel of geestelijk belang bij? Beide vragen zoudt U zowel positief als negatief kunnen beantwoorden. Wat denkt U er zelf van?

— Giovanni had meer reden om mij te vermoorden dan ik hem, Sir Neville. Sedert ons huwelijk heb ik me nooit iets van hem aangehouden en altijd mijn eigen leventje geleid, met eigen vrienden, met eigen partijen en eigen genoegens. Bovendien, indien ik Giovanni met dat vergif vermoord had, dan had ik het lege flesje zeker niet in de koffer van Signora Houston verstopt, maar in die van een ander. Ik kan haar weliswaar nog maar enkele weken, maar ik mocht haar graag. Ze is pas getrouwd en... gelukkig. Neen, ik had dan bijvoorbeeld mijn hatelijke schoonzuster uitgekozen....

— Signora Ilia Lorandi?

— Precies.

— Zij en die ellendeling van een zoon behoren tot mijn ergste vijanden.

— Ik geloof dat die gevoelens wederkerig zijn, Signora.

— Natuurlijk. Bij hem is het afgunst, jalouzie, haat en nijd en ik weet al wat niet meer. Ik haat ze omdat het doortrapte intriganten zijn, die van het begin af geprobeerd hebben Giovanni tegen mij op te zetten. Maar, zij zijn nog niet klaar met mij en ze zullen weldra merken, dat Estrella niet alles met zich laat doen. Een ding, Sir Neville, kom na het dansen naar mijn slaapkamer... ik zal U daar iets vertellen waarvan U op zult zien. Ik was niet van plan er enige ruchtbaarheid aan te geven, maar na mijn gesprek met U ben ik opeens van gedachten veranderd.

— Staat het in verband met de moord?

— Indirect zeker. Kom tegen een uur of half drie naar mijn kamer. We kunnen dan

ongestoord praten... en een whiskey drinken... indien U dat lijkt... Vergeet het het... het zou U kunnen spijten... Wat ik U zal vertellen, Sir Neville, zal Giuseppe Lorandi doen wensen dat hij nooit geboren ware... Tot straks. Ze draaide zich abrupt om en verdween langs de struiken in de richting van het terras.

Templar bleef alleen achter. Alleen met een mengeling van gedachten. Terwijl hij peinzend een cigaret opstak, herinnerde hij zich de woorden van Estrella en probeerde hij de diepe betekenis ervan te bevroeden. Was deze beeldschone, aantrekkelijke vrouw niet een levend raadsel, dat zich ieder moment van de dag in een andere gedaante manifesteerde? Leidde zij niet een drie of vierdubbel leven, dat beogen moest anderen zand in de ogen te strooien? Hij herinnerde zich hun eerste kennismaking, enkele uren geleden in de bibliotheek. Zij was de lokkende verleidster geweest, de vampier zonder weerga. Aan het diner had zij zich de beminlijke en verlangende gastvrouw getoond en enkele ongenblikken geleden had zij tegen zijn borst geleund, kwijnend en met een verscheurd hart over een liefde waarop zij vergeefs had gehoopt. Was het haar schuld geweest dat Frank Dawson's wieg niet tussen de rijke rubberbomen had gestaan maar in de grauwe mist van de Londense dokken, ergens op een achterkamer in een donkere straat van East End?

Templar voelde de belediging, welke deze jonge vrouw van de wereld in deze luttele seconden had moeten ondergaan, een vernedering, die de genoegens van een twintigtal uren geleden thans tot een hel maakten. John Templar draaide zich om en liep op het terras toe. Juist toen hij de treden op wilde lopen, kwam Frank Dawson de danszaal uit en begroette hem met een opmerking, die Templar's bloed onmiddellijk tot het kookpunt bracht.

— Zo, ouwe landlord, een blauwtje gelopen?

Templar keek de jonge Engelsman even doordringend aan, balde zijn vuisten en haalde dan zijn vierkante schouders op.

— Deze uitdrukking doet mij denken aan de Londense havenwijk, Mr. Dawson. U bent daar zeker goed bekend?

— Nou, U hoeft niet gepiqueerd te zijn, hoor, ik bedoelde er niets kwaads mee. En wat die insinuatie betreft over de Londense

haven, ik heb er heel wat prettige uurtjes doorgemaakt.

— Dat wil ik gaarne van U aannemen. Als U maar bedenkt, dat wij hier in San Remo zijn en niet in East End. A propos, komt U niet uit de tropen?

— Ja, gelukkig wel. Er is geen enkel land zo mooi als Indië.

— Waar hebt U gezeten?

— Sumatra. Mijn ouwe heer had er een tiental rubberplantages.

— Aan de Oostkust?

— Ja, hoezo? Bent U daar soms bekend?

— Och, een beetje. Waar zat U? In Medan?

— Ja, daar hebben we een tijdje gewoond.

— Dat is toevallig, antwoordde Templar, wiens verstoorde humeur weer iets begon bij te komen. Ik heb Medan altijd één van de prettigste steden van de hele Oost gevonden. U kent dan zeker ook wel de Biggers-Club?

— De Biggers-Club?

— Ja, in de Emmalaan.

— O, ja, natuurlijk, de Biggers-Club. Wie kent die nu niet. Ik heb daar wat een lol gehad.

— Werkelijk, Mr. Dawson? Hebt U in de Biggers-Club zo'n lol gehad? Vergist U zich niet per ongeluk met de Biggers-Pub? (Pub is het Engelse woord voor kroeg).

— In Lime Street.... in.... eh.... in Singapore?

— Ja, in Lime Street, Mr. Dawson, maar niet in Singapore. In heel Singapore is geen enkele straat, die Lime Street heet. U hebt zich anders heerlijk versproken. Lime Street in Londen, mijn beste Mr. Dawson, in East End, in die goede oude havenbuurt, waar U geboren bent.

— Wat bedoelt U daarmee?

Dawson's ogen stonden strak en uitdrukingsloos. Zijn vuisten hadden zich langzaam gebald, doch Templar hield hem van top tot teen in de gaten.

— Daarmee bedoel ik, dat U nog nooit in de Oost geweest bent, of hoogstens in Uw hoedanigheid van tremmer op een vrachtboot. Want in heel Medan is geen enkele gelegenheid te vinden, die Biggers-Club heet. U werd geboren in East End, mijn beste Mr. Dawson. Uw vader was geen rijke planter, maar een arme dokwerker... en U bent niets meer dan een ordinaire huwelijkszwendelaar... een oplichter en een chanteur....

Verder kwam Templar niet, want Dawson was van het terras gesprongen en had zich

boven op zijn aanklager geworpen. In de duisternis van de welriekende tuin ontstond een handgemeen, even hevig als geruisloos. Slechts zo nu en dan weerklonken de doffe slagen van gebalde vuisten op gespannen fracturen. Templar had zijn belager aanzien komen en was onmiddellijk terug gesprongen. Hierdoor had Dawson zijn doel gemist en toen hij op de grond belandde, ontving hij een uppercut, die hem deed geloven, dat de sterrenhemel op zijn hoofd terecht was gekomen. Maar de dokwerkerszoon was een potige sportsman, die zijn mannetje te allen tijde stond. Lenig, soepel en bovendien aanzienlijk jonger dan onze avonturier deed hij zijn kansen spoedig in zijn voordeel keren.

De duisternis was er oorzaak van, dat de meeste slagen hun doel misten en zonder dat het sein daartoe was gegeven, veranderden beide mannen van tactiek en stuurden zij het op een worstelstrijd aan. Ze rolden als dolle honden over de grond, beten om beurten in het vochtige gras en probeerden elkanders keel dicht te snoeren.

Doch juist toen Dawson onder lag en zijn hoofd vrij onzacht tegen een tegel aan was gekomen, zag Templar zijn kans schoon. Hij spande zijn vuist, stiet vooruit en verbrijzelde bijkans de onderkin van zijn tegenstander, die hierdoor voor enige tijd buiten gevecht was gesteld.

De avonturier kroop snel overeind, sloeg zijn costuum af, trok zijn witte vest en das recht en zonder zich nog verder met Dawson te bemoeien, liep hij de treden van het terras op en verdween door de geopende deuren in de danszaal.

Plotseling hoorde hij echter voetstappen achter zich en in een oogwenk draaide hij zich om en nam opnieuw een gevechtshouding aan. Zijn spieren verslaptten zich evenwel onmiddellijk, toen hij de gestalte van Giuseppe Lorandi herkende. De slungelachtige student kwam vanaf het terras de balzaal binnen en liep nonchalant met de handen in de zakken van zijn smoking achter Templar aan.

Op zijn gezicht lag een spottende uitdrukking, die Templar leerde, dat het gevecht niet onopgemerkt was gebleven.

— Twee honden vechten om een been en de derde loopt er mee heen, zegt een oud spreekwoord.

Bij deze woorden knikte Giuseppe Lorandi

naar de dansvloer waar Estrella in de armen van Alain Beauvau ronddraaide.

— Ik kan Uw vergelijking niet appreciëren, jonge vriend, zette Templar de student op zijn plaats. Ik begrijp trouwens niet waarmee U zich bemoeit.

— U kunt me toch niet verplichten mijn ogen in mijn zak te houden, wanneer U met die Dawson op het matje gaat. Twee Engelsen vechten om een Italiaanse. Het is vermakelijk. . . . Of mijn lieve tante ook in trek is bij de mannen.

Templar deed een stap naar voren en bracht zijn gezicht vlak voor dat van Giuseppe.

— Heb je Dawson in de tuin zien liggen? siste de avonturier tussen zijn tanden.

— Ja? Nu, wil je hem soms gezelschap houden? Nog één zo'n misselijke en onbeschofte opmerking of je vliegt vierkant over het terras de tuin in. Begrijp je dat, kwakzalver. . . .

Giuseppe Lorandi had inmiddels een stap achteruit gemaakt en stond nu precies tussen de beide terrasdeuren. Zijn gezicht was iets bleker geworden en in zijn fletse ogen stond een onblusbare haat te lezen.

— Hou jij het maar liever bij abortus provocatus, mannetje en bemoei je niet met dingen, die je niet aangaan. Je komt evengoed wel in het bango terecht hoor. En ga nu je beklag maar maken bij je moeder.

Templar draaide zich brusks om en liep naar de bar. Hij nam plaats naast Charles, die in gezelschap van Maria Gallusi een cocktail dronk.

— Wel, wel, begon Charles, ik heb je een tijd niet gezien. Onze gastvrouw schijnt nog al beslag op je te hebben gelegd.

Templar gaf geen antwoord en bestelde een whiskey-pure.

Charles boog zich naar zijn vriend toe en fluisterde:

— Moeilijkheden?

Templar schudde het hoofd en dronk in één teug zijn glas leeg.

— Neen, handgemeen.

— Handgemeen? vroeg Charles verbaasd. Wie heb je nu weer afgemaakt?

— Die vervloekte Dawson. Hij ligt in de tuin grassprietjes te kauwen.

— Heb je ruzie met hem gehad?

— Hoe kom je daarbij? We hebben heel gezellig zitten keuvelen en plotseling schoot mijn hand uit en trof hem in zijn gezicht. Daar scheen hij niet tegen te kunnen.

— Bah, John, wat ben je hatelijk. Maar, goed, als je het me niet vertellen wilt zal ik er niet verder naar vragen.

Templar bestelde nog een whiskey en stak een cigaret op.

— Neem me niet kwalijk, Charley, zei hij dan gemoedelijk. Ik had mijn zenuwen een ogenblik niet meer in bedwang en het had niet veel gescheeld, of Dawson had gezelschap gekregen.

Hij vertelde zijn vriend wat er gebeurd was.

— Het schijnt er naar uit te zien, dat je met iedereen ruzie krijgt, John. Neem een goede raad van me aan, ga eens dansen. Er zit een heel lief kind naast me aan de bar, wier echtgenoot spoorloos verdwenen is.

— Gallusi? Erminio Gallusi? Is die verdwenen? vroeg Templar verbaasd.

— Het schijnt er naar uit te zien. Na het diner heeft zijn vrouw hem niet meer gezien. Ga eens met haar dansen, misschien laat ze tegenover jou meer los dan tegen mij.

Templar was zijn woede al weer vergeten en zweefde even later met Maria Gallusi in zijn armen over de dansvloer.

— Ik heb Uw man nog niet gezien na het diner. Hij is toch niet onwel?

— Ik zou het U niet kunnen zeggen, Sir Neville. Ik heb hem na het diner evenmin gezien. Hij is misschien wat gaan wandelen. Hij houdt namelijk helemaal niet van dansen, hoewel hij het toch graag mag zien.

— Toch krijg ik de indruk, dat U zelf iets anders gelooft, U bent zenuwachtig, U hebt meer gedronken dan men van U zou verwachten en Uw hart klopt sneller dan normaal.

— U lijkt Sherlock Holmes wel.

— Ik dank U voor het compliment. Weet U werkelijk niet waar Uw man is?

Ze gaf niet dadelijk antwoord en hield haar blikken op de geopende terrasdeuren gericht.

— Ik denk, dat inspecteur Priola hem voor een bespreking mee naar het bureau heeft genomen. Kort na het diner kwam Piëtro hem vragen of hij even mee naar de studeerkamer wilde komen, omdat de inspecteur hem iets wilde vragen. De inspecteur was namelijk een hele tijd in die kamer aan het rondneuzen geweest en heeft schijnbaar iets ontdekt waarover hij van Erminio opheldering of een verklaring wilde hebben.

— Gelooft U dat hier sprake is van een arrestatie?

— Een arrestatie? hoe komt U daarbij? U

gelooft toch niet dat Erminio mijn zwager heeft... vermoord?

— Neen, dat geloof ik ook niet direct, maar misschien heeft hij iets anders op zijn geweten, Signora. Een mens is maar een mens, niet waar, en iedereen heeft zo zijn eigen zwakke plekken.

— Weet U eigenlijk wie Giovanni heeft vermoord? was haar plotselinge vraag.

Hij keek haar even onderzoekend aan en haalde dan de schouders op.

— Weten is het juiste woord niet, Signora. Ik heb alleen een zeer sterk vermoeden.

— Wie is het? Toe vertelt U het mij. Wie heeft het gedaan?

— U niet, in ieder geval. Laat U dat een geruststelling wezen.

— Dat is helemaal geen geruststelling voor me. U vertelt me daar iets wat ik al lang zelf wist. Het interesseert me trouwens niet wie het niet heeft gedaan, ik wil weten wie die moord wel op zijn geweten heeft.

Het wil mij voorkomen, dat U zich bezorgd maakt over Uw echtgenoot, Signora Gallusi. Is dat juist?

— Ik ben er zeker van dat hij Giovanni niet vermoord heeft. Erminio had er niet de minste reden toe en zou het bovendien niet gekund hebben. Dat hij even de kamer uit is....

Ze hield plotseling op alsof ze iets te veel gezegd had, doch Templar maakte zijn slag zonder enig uitstel te gedogen.

— Hoe laat ging Uw man de kamer uit, Signora. U moet mij de waarheid vertellen: In Uw belang en in dat van Uw man. Uw man heeft de slaapkamer verlaten, nadat U beiden reeds te bed waart. Waar ging hij heen, hoe lang is hij weggeweest? Weet hij dat U het weet?

— Houd op, houd op. Ik smee U, houd op. Wilt U me naar mijn kamer brengen?

Zij staakten de dans en Templar geleidde

haar buiten de danszaal. Zwijgend liepen ze naast elkaar door de grote hall, beklommen de trap naar de bovengelegen verdieping en bleven voor de kamer van dit ongelijke echtpaar staan.

— Wilt U thans mijn vragen beantwoorden, Signora? Of geef U er de voorkeur aan, dat ik ze door inspecteur Priola laat stellen?

— Neen, dat hoeft niet, zei Maria met neergeslagen ogen. Ik zal U vertellen wat ik weet. U kunt dan zelf Uw conclusie maken. Ik kwam gisteravond tegen één uur op mijn kamer. Alain Beauvau bracht mij er heen. Toen ik binnenkwam lag Erminio reeds te slapen. Ik ontkleedde mij en ging naar bed. De slaap kon ik echter niet vatten en na een minuut of tien, vijftien hoogstens, merkte ik, dat Erminio voorzichtig het bed verliet en op zijn tenen door de kamer sloop. Hij trok een kamerjas aan en verliet het vertrek. Ongeveer tien minuten later keerde hij terug. Ik vroeg hem wat hij gedaan had en hij vertelde me naar het toilet geweest te zijn. Hij ging weer naar bed en scheen onmiddellijk in te slapen.

— Toen Uw man terugkeerde naar de kamer, had hij toen iets bij zich?

— Ik geloof het niet. Ik heb er trouwens niet op gelet en bovendien was het te donker om dat te zien. Hoezo?

— Och, neen, zo maar. Ik zou zeggen, Signora, gaat U naar bed en probeert U te slapen. Ik zal me met inspecteur Priola in verbinding stellen om te weten te komen wat er met Uw man gebeurd is. Goede nacht....

— Goede.... nacht.... Sir Neville.

Hij wachtte tot ze achter de deur was verdwenen en keerde dan langzaam naar de danszaal terug. Hij voelde hoe het einde van deze affaire steeds duidelijker in zicht kwam. Nog slechts enkele uren scheidden hem van het moment waarop hij de moordenaar en de dief zou kunnen aanwijzen. Hij diende alleen nog vast te stellen of moordenaar en dief één en dezelfde persoon waren.

~~~~~  
*Wanneer U een abonnement neemt op de Templar-serie, worden U de nummers thuis gestuurd. En het is voordeliger!!*  
~~~~~

HOOFDSTUK V

Waarin Romeo en Julia niet tot overeenstemming geraken en John Templar met zijn vrienden een zonnebad neemt.

Templar opende behoedzaam de deur van zijn slaapkamer en loerde de verlaten gang af. De wijzers van zijn polshorloge stonden op half drie en hij was nog precies zo gekleed als aan het diner.

Geruisloos trok hij de deur achter zich dicht en liep op zijn tenen door de gang in de richting van Signora Estrella Bagagli's slaapkamer. Bij de trap bleef hij een kort ogenblik stilstaan en keek omlaag in de donkere diepte. Geen enkel geluid verstoorde de nachtelijke stilte. Vaag drong het geruis van de branding op het strand tot hem door. Ergens meende hij het blaffen van een waakhond te horen doch verder bleef alles rustig.

Hij vervolgde zijn weg en stond even later bewegingloos voor de gesloten deur die hem van het slaapvertrek van zijn gastvrouw scheidde. Hij zou zich nimmer tot een dergelijke daad hebben doen verleiden, ware het niet, dat hij verwachtte een zeer belangrijke mededeling van haar te ontvangen. Een mededeling wellicht, die hem de dief van de \$ 42.000 zou aanwijzen.

Hij klopte zachtjes aan en luisterde gespannen naar een eventueel geluid. Nogmaals trommelde hij met zijn vingertoppen op het houten paneel en toen draaide de deur langzaam open.

Het was donker in de kamer en snel stapte hij naar binnen. Hij hoorde hoe de deur achter hem werd gesloten; een sleutel werd in het slot omgedraaid en toen flitste het licht aan.

Eventjes, slechts een onderdeel van een seconde was hij verblind door het felle licht van de lamp, doch toen tekende zich voor zijn ogen een lieflijke vrouwenfiguur af. Estrella Gabagli stond vlak voor hem, gekleed in een roze, zeer doorzichtige zijden peignoir, die slechts weinig van haar verleidelijke schoonheid verborgen hield voor zijn scherpe blikken. Een ogenblik stond hij in twijfel. Doch Estrella liet hem de gelegenheid niet om zich te bezinnen. Ze kwam een stap naderbij, bleef vlak voor hem staan en drukte haar warm,

van passie trillend lichaam tegen hem aan. Hij voelde de snelle welving van haar borsten, hij hoorde als het ware haar onregelmatige hartslag en toen zijn blikken eindelijk de hare kruisten, scheen het een ogenblik alsof de grond onder zijn voeten wegzonk. Hij vocht een strijd met zijn eigen ik, zijn Alter Ego, een strijd, die zwaarder was, dan die welke hij enkele uren geleden met Frank Dawson had gestreden. Hij voelde zich gevangen in de niets ontziende greep van een roofdier, slank, sierlijk, elegant en moordend.

Haar lippen verwijderden zich iets van elkaar en naderden langzaam en met onweerstaanbare aantrekkingskracht de zijne, de gloed in haar koortsachtige ogen laaide heviger op dan voorheen, hij voelde hoe haar warme handen langs zijn armen omhoogkropen en zijn weerstandsvermogen trachtten te verlammen.

Bewegingloos stond hij tegen haar aan, ver twijfeld met een wee gevoel in zijn maag.

Plotseling scheen dit visioen voor zijn ogen te vervagen; de gestalte van Estrella onderging een metamorfose en langzaam ontwaarde hij het gezicht van Maryse Choisy, die hij in Londen achter had moeten laten. Haar gelaat was bleek, de ogen stonden zwak en flets, doch de taal van haar lippen was duidelijker dan ooit. Hij zag hoe de koorts haar in zijn greep had gekluisterd, het zwarte haar stak scherp af tegen het smetteloze kussen in haar bed.

En toen voelde hij hoe een paar hete lippen op zijn mond gedrukt werden. Hij rook de geur van jasmijn, die hij enkele uren geleden eveneens waargenomen had. Maryse zag hij niet langer en toen hij zijn ogen opende stond hij weer met beide benen op de grond en kon hij zich realiseren wat er tijdens het korte ogenblik van zijn geestelijke afwezigheid gebeurd was.

Estrella kustte hem vuriger dan zij wellicht ooit een man had gekust, doch John was plotseling koud als staal. Het korte ogenblik van

vertwijfeling had hem aan Maryse doen denken en het scheen alsof Estrella plotseling al haar aantrekkingskracht had verloren. Hij duwde haar zachtjes van zich af en keek haar een ogenblik ernstig in de ogen. Zij had gevoeld, dat haar kussen onbeantwoord waren gebleven. En tot razernij gebracht, wierp zij zich opnieuw tegen hem aan.

Templar was thans evenwel nuchterder dan ooit. Hij weerhield haar met beide handen en zei:

— Wat had de prijs hiervan moeten zijn!

Ze sloeg de ogen neer en draaide zich om. Voor het hemelsblauwe bed bleef ze roerloos staan en liet langzaam het hoofd zakken. Geruisloos liep hij op haar toe en vatte haar bij de schouders. Zachtjes draaide hij haar om en keek haar in de zwarte ogen.

— Wat wilde je me vertellen, Estrella? vroeg hij fluisterend.

— Ga zitten, zei ze eenvoudig zonder hem antwoord te geven.

Hij nam plaats in een klein fauteuiltje en stak een sigaret aan.

— Zoals je weet heb ik de vorige nacht in de kamer van Frank Dawson doorgebracht. Ik bleef tot half drie in mijn eigen kamer en sloop toen naar de zijne. Juist toen ik op het punt stond naar binnen te gaan, ging de deur van Giovanni's studeerkamer open en stapte iemand naar buiten. Het was iemand, die er niets te maken had ik trok me onmiddellijk achter de deur terug. Doch hij heeft mij ontegenzeggelijk opgemerkt.

— Wie was het Estrella?

— Het was... Giuseppe Lorandi... hij heeft het geld gestolen... en misschien heeft hij zelfs...

— Giovanni vermoord?

— ...misschien, ja. Ik durf die veronderstelling niet uitspreken, hoewel het me tegen de borst stuit om hem de hand boven het hoofd te houden.

— Geloof jij werkelijk, Estrella, dat Giuseppe jouw man vermoord heeft? hield Templar aan.

— Ik weet het niet, zeg ik je, ik weet niet wat ik er van denken moet. Waarom moest hij dat geld stelen?

— Om zijn schulden te betalen. Hij zat in grote moeilijkheden en zag waarschijnlijk geen uitweg meer. Maar een diefstal is heel iets anders dan een moord, Estrella. Het eerste kan je een paar jaar kosten, het tweede je leven. Enfin, we zullen zien wat de toekomst ons leert.

Hij liep op het kleine boudoir toe, waarop een blinkend wit telefoontoestel stond.

— Erminio is waarschijnlijk gearresteerd, zei hij. Mag ik even van je toestel gebruik maken om inspecteur Priola op te bellen?

— Ga je gang, fluisterde ze.

Hij nam de hoorn van de haak en draaide het nummer van het politiebureau, doch onmiddellijk daarop drukte hij een paar maal op de haak en draaide nogmaals.

— Je toestel schijnt buiten werking te zijn, Estrella. Is dat mogelijk.

— Ik weet het niet, klonk het antwoord. Ik bel zeer zelden vanuit mijn slaapkamer. Ga even naar de bibliotheek als je persé bellen wilt.

— Je had toch moeten merken dat je toestel weigerde.

— Ik heb je toch gezegd, dat ik zo goed als geen gebruik van het toestel maak. Het kan wel een maand geleden zijn dat ik het laatst vanuit mijn slaapkamer opgebeld heb.

Templar legde de hoorn terug en kwam langzaam op haar toe. Vlak voor haar bleef hij staan en vatte haar bij de schouders.

— Ik zal beneden wel opbellen, zei hij. Ga maar naar bed en probeer wat te slapen. Goede nacht...

Hij wendde zich om en verliet onhoorbaar de kamer, wezenloos nagestaard door een vertwijfelde vrouw, die een ontembare harts-tocht onbevredigd voelde.

Templar liep snel de gang door, de trap af naar beneden en ging de bibliotheek binnen. Even later had hij inspecteur Priola aan de lijn.

— Hallo, inspecteur, U spreekt met Sir Neville Carlisle, zei hij zachtjes. Als ik me niet vergis hebt U Erminio Gallusi vanavond gearresteerd. Is dat zo?

— Ja, Sir Neville. Ik had alle reden om hem onder arrest te stellen.

— Verdenkt U hem van de moord?

— Zeer stellig, Sir Neville. In ieder geval heeft hij de diefstal gepleegd, en volgens mij hangt deze onmiddellijk samen met de moord op Signor Giovanni Bagagli.

— Bent U daarvan overtuigd?

— Ja, absoluut.

— Mag ik vragen wat U deed besluiten Erminio Gallusi te arresteren onder verdenking van diefstal? Of is deze arrestatie evenmin te argumenteren als die van Signora Houston?

— Neen, Sir Neville. Erminio Gallusi is de dief van de \$ 42.000. Ik heb er de bewijzen van alsmede zijn bekentenis. Ik probeer alleen nog hem te doen inzien, dat hij de moord eveneens maar moet bekennen.

— Wat is er precies gebeurd?

— Toen ik van de diefstal hoorde ging ik van de veronderstelling uit, dat het geld wel niet meer in het huis zou zijn. Het moest dus langs één of andere weg naar buiten gebracht zijn en ik liet onmiddellijk een onderzoek instellen bij het postkantoor. Er werd daar een aangetekende zending aangetroffen, welke kort te voren was aangeboden. Het adres luidde:

Signor Erminio Gallusi

Poste Restante Genua.

Toen de detective mij in de villa van de moord opbelde — ik was het studeervertrek aan het onderzoeken — wist ik voldoende. Het was een oude truc, Sir Neville, zoals U ongetwijfeld zult weten. Ik hoefde het pakketje niet eens open te maken om te weten dat er 420 biljetten van honderd dollar in zaten. Ik troonde Gallusi dus met een smoesje mee naar het bureau waar hij geconfronteerd werd met het pakket. Gelukkig zag hij, dat tegenspreken geen zin meer had en hij bekende het geld te hebben gestolen....

— In de nacht van de moord tussen kwart over één en half twee, constateerde Templar.

— Hoe weet U dat? vroeg de inspecteur verbaasd.

— Omdat ik de laatste uren evenmin stil heb gezeten als U, inspecteur. Zijn vrouw ver-

telde mij vanavond, dat haar man op dat tijdstip de slaapkamer had verlaten onder het voorwendsel naar het toilet geweest te zijn. Zij noch ik hechtten ook maar enig geloof aan deze bewering en onmiddellijk stond voor mij vast, dat hij de diefstal gepleegd had.

— U schijnt echter nog niet overtuigd, Sir Neville, dat de dief tevens de moordenaar is van Giovanni Bagagli.

— Dat ben ik ook geenszins, inspecteur. Ik kan U nu wel verzekeren, dat dief en moordenaar twee verschillende personen zijn, die van elkander niet wisten wat zij van plan waren. De diefstal en de moord zijn twee geheel aparte feiten geworden, die geenszins met elkander samenhangen. Het tijdstip waarop beide gepleegd werden is niet hetzelfde, want toen de diefstal gepleegd werd, was de moord reeds achter de rug.

— Dus U weet wie de moordenaar is? riep inspecteur Priola enthousiast uit. Wie is het?

— Komt U morgenochtend om negen uur naar de vila, inspecteur. Dan kunt U in tegenwoordigheid van alle aanwezigen mijn relaas horen. Ik kan U evenwel verklappen, dat het geld toch gestolen zou zijn, ook al had Erminio Gallusi zijn kamer niet verlaten. Zoals één der gasten tegen mij zei waren er meerdere kapers op de kust en ik heb het bewijs, dat nog iemand anders in de studeerkamer van Giovanni Bagagli is geweest.... echter om tot de ontdekking te komen, dat een ander hem voor geweest was.

— En is die ander de moordenaar?

— Dat hoort U morgenochtend, inspecteur. Goedenacht. Ik wilde nog wat slapen.

Templar hing op, verliet de bibliotheek en keerde terug naar zijn kamer waar hij binnen tien minuten in een diepe slaap lag verzonken.

De volgende morgen was het gehele gezelschap aanwezig in de grote eetzaal. Er hing een gespannen atmosfeer en niemand had practisch ontbeten, behalve John Templar en zijn beide vrienden. Iedereen voelde de zware druk, die op het huis rustte en men wist, dat de ontknoping binnen enkele ogenblikken een feit zou worden.

Inspecteur Priola zat in een hoekje van de zaal naast Erminio Gallusi, die nikkelen handboeien droeg. Maria Gallusi stond voor het

venster en hilde zachtjes voor zich uit.

Templar kwam achter haar staan en zei:

— U hebt het toch geweten, Signora. Van waar dit verdriet?

— Ik heb geen verdriet over hem, snikte ze, ik heb altijd geweten, dat hij niet eerlijk was. Meerdere malen heb ik hem op diefstal betrapt.... met gelden van de zaak.... mijn zwager Giovanni wist het ook, evenals Alain Beauvau.

— En waarom nu dit verdriet?

— Over de schande, Sir Neville. De schande, die op mijn hoofd neerkomt. Mijn man is een dief, hij zal veroordeeld worden.... een zenuwslopend proces.... ik zal tegen hem moeten getuigen.... hij gaat naar de gevangenis.... misschien krijgt hij wel de doodstraf....

— Voor een diefstal krijgt men in geen enkel beschaafd land de doodstraf, Signora, troostte Templar haar.

— Dus U weet, dat hij de moord niet gepleegd heeft? vroeg ze met nieuwe hoop.

— Ja, Uw man heeft de moord niet gepleegd. Hij was er de man niet naar om zoiets te doen. Hij was te laf. Luister goed, binnen enkele ogenblikken zult U de naam van de moordenaar uit mijn mond vernemen.

Hij draaide zich om en liep naar het midden van de zaal, waar hij voor de lange gedekte eettafel bleef staan.

Langzaam gleden zijn blikken langs alle aanwezigen.

— Dames en Heren, begon hij met duidelijke stem. Ik heb U allen hier laten samenkomen om een spanning, die sedert vier en twintig uren op U rustte, weg te nemen. Het ligt in mijn bedoeling U te onthullen wat er gebeurde op de avond van de moord. Zoals U gezien zult hebben is Erimnio Gallusi gearresteerd. Hij zit geboeid naast inspecteur Priola. Hij was het, die de \$ 42.000 dollar uit het bureau van Giovanni Bagagli stal, maar de moord pleegde hij niet. Hij wist niet, dat zijn zwager vermoord zou worden, hij had er

geen enkel belang bij. In tegendeel zijn zwager was voor hem levend van meer nut dan dood. Giovanni Bagagli wist namelijk, dat hij regelmatig bestolen werd waar het gelden van de Lloyd Triestino betrof. Evenals Alain Beauvau dit wist.... Niet waar, Monsieur Beauvau?

De aangesprokene sloeg zijn ogen even neer en antwoordde dan:

— Eh.... ja.... wij wisten beiden, dat Gallusi gelden van de maatschappij achterover drukte. Ik heb er meerdere malen bij Giovanni op aangedrongen hem te ontslaan, doch uit medelijden voor Maria hield hij hem in dienst en probeerde hij door lange gesprekken hem weer in het gareel te krijgen. U hebt het bewijs, dat al deze pogingen vruchteloos zijn gebleven.

— Dank U. Erminio Gallusi stal dus de \$ 42.000 en wel tussen kwart over één en half twee, toen hij aan zijn vrouw opgaf naar het toilet geweest te zijn. Niet lang daarna kwam er een ander persoon naar het studeervertrek van het slachtoffer eveneens met de bedoeling het geld te stelen. Het zal ongeveer tien à vijftien minuten over twee geweest zijn toen.... Giuseppe Lorandi zijn kamer verliet om het geld te gaan stelen. Hem stond evenwel een diepe teleurstelling te wachten toen hij ontdekte, dat een ander hem reeds voor was geweest. Met gevoelens van haat tegenover iedereen, die met hem in dit huis vertoefde keerde hij naar zijn kamer terug en niemand zou ooit iets van zijn poging geweten hebben, als niet iemand anders hem toevallig uit de studeerkamer had zien komen.

Onze gastvrouw, Signora Estrella Bagagli, had om half drie een belangrijke afspraak met Signor Frank Dawson, die op het ogenblik door afwezigheid schittert. Om precies half drie ging zij de kamer van de Engelsman binnen en zag Giuseppe Lorandi uit het studeervertrek komen. Zij trok zich onmiddellijk terug omdat zij op dat moment niet gezien

wilde worden en er voor haar trouwens iets veel belangrijkers bestond, dan Giuseppe's aanwezigheid in de studerkamer van haar man.

— Ze liegt het.... ze liegt het, riep Signora Ilia Lorandi woedend uit. Mijn zoon zou nooit zoiets doen.... ik durf het te zweren dat ze het liegt.... ze heeft mijn broer vermoord....

Giuseppe bracht zijn moeder tot zwijgen en bekende daarmee dat Templar de waarheid had gesproken. Na dit korte intermezzo vervolgde de avonturier.

— We komen nu tot de belangrijkste misdaad van die avond: de moord op Giovanni Bagagli.

Hij hield even op en keek onderzoekend de kring rond. De gezichten van de aanwezigen stonden strak gespannen. In ieders ogen stond de sensatie te lezen, welke straks het antwoord zou teweegbrengen.

— Signor Giovanni Bagagli werd vermoord.... door.... zijn eigen vrouw....

Estrella Bagagli slaakte een gil.

— Het is niet waar.... ik heb hem niet vermoord.... het is een leugen.... zij heeft het gedaan.... Ilia Lorandi.... zijn eigen zuster.... Zij ging al om kwart voor tien van tafel weg en kwam niet meer te voorschijn.. zij had de beste gelegenheid en de meeste redenen om haar broer te vermoorden.... ik zweer het ik heb het niet gedaan....

Templar kwam langzaam op haar toe en probeerde haar te kalmeren.

— Bezwaar je geweten niet nog meer door valse eden, Estrella Bagagli. Je weet even goed als ik, dat jij het was, die het vergif in de slaapdrank van je man deed. Jij was het die het lege flesje in de koffer van Signora Houston verstopte.

Estrella Bagagli gaf geen antwoord meer. Ze stond met gebogen hoofd en schokkende schouders te snikken.

Inspecteur Priola kwam naar voren.

— Sir Neville, zoudt U ons de bewijzen hiervan willen geven?

— Ik ben er van overtuigd inspecteur, dat Signora Bagagli dadelijk haar wanhoopsdaad zal bekennen. Luistert U naar de wijze waarop ik tot deze conclusie ben gekomen. Signora Bagagli had van kwart over elf tot half één op het terras gezeten in gezelschap van Frank Dawson. Om half één gingen ze naar de bar om wat te drinken, doch Signora Bagagli ging enkele minuten later naar haar slaapkamer onder het voorwendsel toilet te gaan maken. Ze keerde om ongeveer vijf minuten voor één weer aan de bar terug en had dus twintig minuten de tijd gehad om het cyaankali in de slaapdrank van haar man te doen. Ze vertelde me, dat ze op haar kamer haar vriendin, Ilse Krötl had proberen op te bellen, doch ze kon haar vriendin nergens bereiken. Des avonds bleek mij, dat het toestel in haar slaapkamer defect was en zij vertelde me, dat ze dit toestel haast nooit gebruikte en misschien een maand geleden voor het laatst had gebeld. Na het vergif in de slaapdrank gedaan te hebben, ontdeed ze het flesje van vingerafdrukken en wikkelde het waarschijnlijk in haar zakdoek. Toen ging ze naar de kamer van Signor en Signora Houston en verborg het flesje in de koffer van Signora Houston. Zij deed dit niet om de verdenking nu bepaald op Signora Houston te werpen, doch alleen omdat de kamer van mijn vriendin vlak naast haar eigen slaapvertrek gelegen was en zij dus niet de hele gang door behoefde te lopen om het in een andere kamer te verbergen.

Zoals ik van inspecteur Priola hoorde, werd het flesje inderdaad in de bewuste koffer gevonden met het gevolg, dat Signora Houston werd gearresteerd. Niemand behalve zichzelf, haar man, de inspecteur en ik wisten dat het flesje in haar koffer was gevonden, en toch zei Signora Bagagli gisteravond tegen mij: „Indien ik Giovanni met dat vergif vermoord had, dan had ik het lege flesje zeker niet in

de koffer van Signora Houston verstoppt, maar in die van een ander."

Ziehier, hoe Signora Bagagli zich versprak.

Templar liep weer op Estrella toe en tilde met zijn wijsvinger haar kin op. Enkele ogenblikken staarde hij in haar zwarte ogen, die overliepen van verdriet en angst.

— Heb ik de waarheid gesproken, Estrella?

Ze sloeg de ogen neer. Haar lippen open- den zich nauwelijks merkbaar en zachtjes doch voor iedereen verstaanbaar zei ze:

— Ja, je hebt de waarheid gesproken.

Ze draaide zich om en liep op inspecteur Priola toe.

— Ik ben bereid met U mee te gaan, zei ze. Tientallen ogen volgde de gebroken vrouw, toen zij langzaam voor de inspecteur de eet- zaal uitschreed en uit het gezicht verdween. Zij moest boeten voor de schuld welke zij op zich genomen had.

— Kun jij begrijpen, John? vroeg Ophelia dat er mensen zijn, die in staat zijn een moord te plegen, wanneer je je ten volle overgeeft aan de schoonheid van de natuur waarvan we op dit ogenblik genieten?

Templar, die tussen zijn beide vrienden op het strand in San Remo lag te zonnebaden, draaide zich een halve slag om en keek het meisje, of liever de jonge vrouw, glimlachend aan.

— Ja, Ophelia, antwoordde hij. Dat kan ik zeker begrijpen. De natuur waarvan wij op dit ogenblik genieten, heeft absoluut niets te maken met de natuur van de mens, ik bedoel met zijn karakter. Een soldaat aan het front moet doden, dat is zijn plicht, en hij doet het, of de zon nu schijnt of dat het vriest, het maakt geen verschil voor hem. De daad hangt af van de omstandigheden, Ophelia. Die sol- daat wordt vastgehouden door de oorlogs- koorts, het „to be or not to be," doden of ge-

dood worden. Zo was het ook met Estrella Bagagli. Door haar echtgenoot te vermoorden hoopte zij haar geestelijke vrijheid terug te winnen om opnieuw te proberen gelukkig te worden met een man, die zij gehoopt had lief te hebben. Zij doodde Giovanni omdat het moord-idee een obsessie bij haar was gewor- den, een complex, dat haar niet meer los wilde laten. In zijn dood zag zij haar eigen vrijheid en geluk terug. Zij had moeten weten wat de gevolgen van haar daad waren, doch door passie verblind doodde zij hem met voorbedachte rade. Ik hoop, dat de jury haar op dezelfde wijze zal veroordelen. Dan heeft zij misschien de kans haar leven te behou- den en nog eens een keer het echte geluk te proeven. Bedenk wel, dat dit ook mogelijk is, wanneer zij zelfs twintig jaar gevangenis- straf achter de rug heeft. Geluk en liefde la- ten zich niet door leeftijdsgrenzen limiteren.

— Wanneer begon jij Estrella Bagagli te verdenken, John? vroeg Charles nu.

— Eerlijk gezegd op het moment, dat jij mij aan haar voorstelde, Charley. De indruk, die zij op mij maakte liet een wansmaak bij mij achter.

Naar mate ik haar echter beter leerde ken- nen, verdween die wansmaak en voelde ik een oprecht medelijden met haar. Ik probeer- de me haar zielstoestand in te denken en com- bineerde deze met de feiten, zoals ze mij door jou en inspecteur Priola verteld werden. Alles wees er op, dat zij de moord gepleegd had. En tot overmaat van ramp versprak ze zich enkele malen, hetgeen haar noodlottig werd. Denk niet, dat zij opzettelijk Ophelia wilde laten verdenken. Ze moest dat flesje kwijt en wel zo spoedig mogelijk. Jullie kamer lag vlak naast de hare en zonder zich te beden- ken wie er in de kamer logeerde, verborg ze het flesje in Ophelia's koffer. Kom, het is twaalf uur. Ik ga me eens kleden, dan kan ik voor het diner weer in Londen terug zijn. Ma- ryse zal niet weten wat ze ziet als ik haar kamer binnenkom. Het arme kind heeft na-

tuurlijk geen rustig ogenblik meer gekend, sedert ik haar verlaten heb.

— We brengen je naar het vliegveld, John, zei Charley. Ga je mee Ophelia?

— Natuurlijk. En wanneer zien we je weer, John? Kom je binnenkort met Maryse en

James naar de Riviera?

— Daar is goede kans op, kinderen. Ik hoop dat Maryse spoedig zal zijn genezen en ik heb haar reeds een vakantie aan de Riviera beloofd. Misschien ben ik eerder terug dan jullie denken.

EINDE.

Over 14 Dagen verschijnt nr. 31

DE VERVLOEKTE DIAMANT

waarin onze vrienden betrokken worden in een uiterst zenuwslopend mysterie met betrekking tot de diefstal van een zeer kostbaar juweel.

Uitgave van UITGEVERIJ «JEDES» — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — Iedere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

Voor België: UITGEVERIJ «LIBRIS», Lange Beeldekenstraat 26 — Antwerpen

PEARL S. BUCK

DE EERSTE VROUW

Nog slechts enkele exemplaren van dit op prima papier uitgevoerde boekwerk zijn beschikbaar.

Profiteert van deze laatste kans om Uw boekenkast met dit bijzondere boek te verrijken.

Zendt een postwissel ad f 3.50 (winkelprijs f 4.90) en U
ontvangt dit fraaie boek franco thuis

Alleen verkrijgbaar bij :

UITGEVERIJ
ROKIN 174

BOEK ENGROS
AMSTERDAM